

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Ioannis Pp. XXIII: Litterae Encyclicae, p. 545 - Constitutiones Apostolicae, p. 580 - Allocutiones, p. 584 - Nuntius scripto datus, p. 589.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Rituum:* I Decretum introductionis Causae, p. 590; II Officium et Missa S. Laurentii a Brundisio C. D., p. 592.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiarie Apostolicae:* Oratio Indulgentiis ditata, p. 595 - *S. Romana Rota:* Citatio edictalis, p. 596 - *Tribunal Vicariatus Urbis:* Citatio edictalis, p. 597.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni, p. 598 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 598-606.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LIX

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 1500 — extra Italiam, Lib. 2300 vel \$ 5

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 100 — extra Italiam, Lib. 190 vel \$ 0,30

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. LI, n. 11 - 22 Augusti 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

- Sacerdotii Nostri primordia.* - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: primo exeunte saeculo a plentissimo obitu S. Ioannis Mariae Baptistae Vianney. - 1 Augusti 1959 545

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

- I. CHANGANACHERRENSIS ET ALIARUM. *Regnum caelorum.* - Dioecesis « Changanacherrensis » in ordinem archidioecesium redigitur; nova praeterea provincia ecclesiastica constituitur, eiusdem nominis. - 10 Ianuarii 1959 580
- II. CUSCHENSIS (Sicuanensis). *Universae Ecclesiae.* - Quibusdam ab archidioecesi Cuschensi detractis territoriis, nova efficitur praelatura nullius, « Sicuanensis » appellanda. - 10 Ianuarii 1959 582

ALLOCUTIONES

- I. Ad Excellentissimum Virum Nobusuke Kishi, supremi Consilii publicae rei administrandae in Japonia Praesidem. - 21 Iulii 1959 584
- II. Iis qui interfuerunt Congressui ex omnibus nationibus Romae habito, de auxilio ferendo oculorum lumine privatis. - 29 Iulii 1959 586

NUNTIUS SCRIPTO DATUS

- Ad Exc'mum P. D. Alexandrum Olalia, Episcopum Lipensem, ob decimum ex omnibus nationibus Conventum, quem iuvenes exploratores, vulgo Boy-Scouts, in Insulis Philippinis habebunt. - 30 Iunii 1959 589

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

- I. *Aleppen. Armenorum.* - Decretum introductionis Causae pro beatificatione seu declaratione Martyrii Servorum Dei Salvatoris Lilli a Capadocia, Sacerdotis professi Ordinis Fratrum Minorum, et sociorum, in odium fidelis, uti fertur, interfectorum. - 13 Februarii 1959 590
- II. *Urbis et Orbis.* - Officium et Missa S. Laurentii a Brundisio, C. D., adprobantur. - 8 Iulii 1959 592

ACTA TRIBUNALII

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

- Actus dedicationis humani generis Iesu Christo Regi Indulgentis datur. - 18 Iulii 1959 595

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

- Neapolitana.* - Nullitatis matrimonii (Napoli-Jadevito). - 18 Iulii 1959 596

TRIBUNAL VICARIATUS URBIS

Citatio edictalis:

- Romana.* - Nullitatis matrimonii (Furino-Guerri). - 1 Augusti 1959 597

DIARIUM ROMANAE CURIAE

- I. Udienze solenni 598
- II. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 598

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS,
EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIO-
NEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: PRIMO EXEUNTE SAECULO
A PIENTISSIMO OBITU S. IOANNIS MARIAE BAPTISTAE VIANNEY.

IOANNES PP. XXIII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Sacerdotii Nostri primordia, uberibus suavibusque cumu-
lata solaciis, eventum, quo penitus vehementerque commoti
sumus, Nobis in memoriam reducunt: sacra scilicet sollemnia
die VIII Ianuarii anno MCMV in Petrianae Basilicae maiestate
habita, cum Ioannes Maria Baptista Vianney, humillimus Gal-
liae sacerdos, Caelitum Beatorum fastis adscriptus est. Paucis
videlicet ante mensibus Nosmet ipsi sacerdotii dignitatem asse-
cuti, in admirationem idcirco rapti sumus, quod praeclarum
illud sacerdotalium virtutum exemplar Decessor Noster fel. rec.
S. Pius X, olim oppiduli Saltiani curio, tunc tantopere laeta-
batur universis animorum moderatoribus ad imitandum pro-
ponere. Haec autem post tam diuturni temporis spatium animo
repetentes, Redemptori Nostro immortales adhuc grates agimus

hoc de insigni beneficio, quo, utpote efficaci supernoque virtutis incitamento compulsi, sacra munera auspicati sumus.

Meminisse quoque iuvat, eo ipso die, quo huic Caeliti Beatorum honores tributi sunt, nuntium ad Nos pervenisse, episcopalem dignitatem clarissimo illi Praesuli Iacobo M. Radini Tedeschi collatam esse, qui paucis subinde interiectis diebus Nos, ut ipsi operam praestaremus, accivit; eumque magistrum ac parentem amantissimum experti sumus. Ac praeterea una cum ipso, sub eiusdem anni MCMV exordiis, primum pie peregrinati sumus ad pagum, qui vulgo *Ars* appellatur, quique, ob Curionis huius sanctitudinem, tam praeclaram nominis famam adeptus est.

Itidem non sine peculiari Dei Providentis consilio contigisse arbitramur, ut quo anno MCMXXV episcopali munere aucti sumus, Summus Pontifex fel. rec. Pius XI, mense Maio exeunte, humili Curioni Arsiensi honores Sanctorum Caelitum decerneret. Cui quidem Summo Pontifici, in homilia tunc habita, pergratum fuit ante omnium oculos ponere « exilem Ioannis Baptistae Vianney corporis figuram, cervicem nivea promissi capilli quasi corona nitentem, et gracilem vultum ieiuniisque confectum, ex quo humillimi suavissimique animi innocentia adeo et sanctitas perlucebat, ut, primo adspectu, multitudines hominum ad salutares cogitationes revocarentur ».¹ Paulo post idem Decessor Noster, anno vertente quinquagesimo a suscepto sacerdotio, S. Ioannem Mariam Vianney, cuius patrocinio iam pridem S. Pius X animorum curatores Galliae concreditos voluerat, « ad spirituale parochorum bonum ubique terrarum promovendum », ² caelestem eorum omnium Patronum constituit ac declaravit.

Haec Decessorum Nostrorum acta, Venerabiles Fratres, quae eventuum memoriam coniunctam habent ad recolendum gratissimam, opportunum duximus per Encyclicas has Litteras

¹ A. A. S., XVII, 1925, p. 224.

² Litt. Apost. *Anno Iubilari*; A. A. S., XXI, 1929, p. 313.

mente repetere, cum proxime saeculum exeat, ex quo sanctus hic vir, sacri ministerii laboribus per quae triginta annos actuosissime exanclatis plane fractus, ac sanctimoniae fama ubique praeclarus, die iv Augusti, anno MDCCCLIX ad superos pientissime evolavit.

Benignissimo igitur Deo grates persolvimus, quod non modo hic Caeles sanctimoniae suae fulgore iam geminis in magni momenti rerum adiunctis praeluxit sacerdotali vitae Nostrae, verum etiam quod primis hisce Pontificatus temporibus opportunitas Nobis oblata est, tam inclitum animorum pastorem, saeculari hac data faustitate, sollemniter commemorandi. Vobis autem, Venerabiles Fratres, facile perspectum erit, Nos curas cogitationesque Nostras per has Litteras ad sacri Ordinis viros, filios Nobis sane carissimos, potissimum convertere; quos quidem enixe adhortamur omnes — eos imprimis qui pastoralis ministerio dant operam — ut intento animo considerent mirifica sancti huius viri exempla, qui olim eiusdem sacerdotalis muneris particeps, nunc est caelestis ipsorum Patronus constitutus.

Plura quidem a Summis Pontificibus doctrinae monumenta edita sunt, quibus sacrorum administris sacerdotalium munerum granditas declaratur, ad eaque rite obeunda via sternitur ac munitur. E quibus, ut recentiora, quae ceteris gravitate praestant, memoremus, vobis peculiari modo commendare cupimus sive S. Pii X fel. rec. Apostolicam Adhortationem, cui index *Haerent animo*,³ quae Nos a sacerdotio recentes ad flagrantioris pietatis studium exacuit, sive admirandas prorsus Encyclicas Litteras, a Decessore Nostro fel. rec. Pio XI promulgatas, quae a verbis incipiunt *Ad catholici sacerdotii*,⁴ sive denique, ad proximum Decessorem Nostrum quod attinet, Apostolicam Adhortationem, quae *Menti Nostrae*⁵ inscribitur, necnon trinas eas allocutiones, quibus ipse, cum S. Pio X

³ *Acta Pii X*, IV, pp. 237-264.

⁴ *A. A. S.*, XXVIII, 1936, pp. 5-53.

⁵ *A. A. S.*, XLII, 1950, pp. 357-702.

Sanctorum Caelitum honores decrevit, egregie omnino sacri Ordinis partes ac lineamenta descripsit.⁶ Quae documenta, Venerabiles Fratres, vobis procul dubio omnia comperta sunt. Sinite tamen ut ex sermone, post proximi Decessoris Nostri mortem vulgato, excerpta verba referamus, utpote quae magni illius Pontificis sollemne ac supremum exstent ad sacerdotalem sanctimoniam hortamentum: « Sacri Ordinis caractere Deus sancitum voluit aeternum illud amoris foedus, quo praeter ceteros diligit sacerdotes suos; qui proinde tenentur praecipuam hanc Dei caritatem sanctitudine vitae rependere ... Clericus igitur vir delectus e populo habendus est, singulari omnino modo supernis muneribus cumulatus, divinae particeps potestatis, et, ut paucis dicamus, alter Christus ... Ipsi iam non sibi vivendum est; eodemque modo eum non familiares suos, non amicos, non terrenam patriam solummodo sibi quaerere fas est ... Caritate erga omnes prorsus flagret oportet. Quin etiam cogitata ipsa, voluntas, animi sensus iam non ad eum pertinent, sed ad Iesum Christum, qui ipsius vita est ».⁷

Ad haec ipsa sacerdotalis vitae fastigia S. Ioannes Maria Vianney nos omnes profecto allicit vehementerque compellit. Ut igitur in id ipsum nostrae aetatis sacerdotes potissimum contendant, Nobis pergratum est adhortationes addere Nostras. Eorum curas sollicitudinesque probe novimus, novimus quibus difficultatibus hodie apostolica eorum actio praepediatur. Quodsi conquerimur, fluctibus huius saeculi quorundam iactari animos ac lassitudine torpescere, attamen Nobis etiam experiundo cognita sunt aliorum longe plurium et fides inter ardua firma, et studiosa animi inflammatio, qua haud pauci ad optima quaeque genere contendunt. Iamvero ad utrosque, cum sacerdotio initiati sunt, Christus Dominus haec verba suavitatis plena convertit: « Iam non dicam vos servos sed amicos ».⁸

⁶ A. A. S., XLVI, 1954, pp. 313-317, et 666-677.

⁷ Cfr. A. A. S., L, 1958, pp. 966-967.

⁸ Pontificale Rom.; cfr. IOAN. XV, 15.

Utinam Encyclicae hae Nostrae Litterae ad divinam hanc amicitiam alendam adaugendamque opem afferant clero universo, quippe cum hoc praesertim capite gaudium et fructus omnis sacerdotalis muneris contineantur.

Nobis consilium non est, Venerabiles Fratres, singulas, quae ad hodiernam sacerdotalem vitam spectent, quaestiones attingere; immo, S. Pii X vestigiis presse insistentes, « nihil plane inauditum vobis aut cuiquam novum dicemus, sed quae certe commemorasse omnes oportet ».⁹ Nam huius Caelitis animi lineamenta, si modo debita in sua luce ponantur, id profecto habent, ut per primum nos iter adducant ad ea considerata, quae omni aetate vigere necesse est, in praesens autem tantum habent momenti, ut ad ea peculiari ratione suadenda, hac data saeculari commemoratione, obstringi Nos Apostolico munere videamur.

Catholica Ecclesia, quae ad Sanctorum Caelitum honores hunc sacri Ordinis virum evexit « pastoralis studio et iugi orationis ac paenitentiae ardore mirabilem », ¹⁰ post exactum saeculum ab ipsius obitu materno affecta gaudio eum universo clero ad imitandum proponit, utpote qui sive sacerdotalis asceseos, sive pietatis praesertim Eucharisticae, sive denique pastoralis alacritatis exemplar refulgeat praestantissimum.

I

Iamvero, de S. Ioanne Maria Vianney sermo institui nequit, quin sponte menti obversetur sacerdotis imago, qui singularem in modum voluntaria corporis afflictatione praestans ac Dei amore proximorumque procuranda salute unice ductus, alimentis somnoque fere omnino abstinebat, asperrimis paenitentiae actibus vacabat ac praesertim semet ipsum strenua animi fortitudine abnegabat. Quod quidem vivendi genus non omnes,

⁹ Exhort. *Haerent animo*; Acta Pii X, p. 238.

¹⁰ *Oratio Missae*, in festo S. I. M. Vianney.

pro certo, christifideles amplecti tenentur; nihilominus divino consilio provisum est, ut nullo non tempore in Ecclesia tales habeantur animorum pastores, qui Spiritus Sancti afflatui obsecuti, hoc non dubitent iter aggredi, quandoquidem eiusmodi praesertim agendi ratione homines non pauci ab errorum vitiorumque illecebris ad rectum tramitem et ad frugem bonam facilius revertuntur. Admirabile autem devovendi se studium, quo S. Ioannes Vianney « acerbus sibi, lenis in alios »¹¹ tantopere praestitit, opportune luculenterque admodum in memoriam reducit praecipuas partes, quas sacerdotes, ad vitae perfectionem sibi propriam quod attinet, paenitentiae virtuti tribuant oportet. Decessor Noster fel. rec. Pius XII, ut doctrinam hanc satius illustraret et a quorundam non rectis dubitationibus vindicaret, negavit quidem « clericalem statum — utpote talem et prout ex divino iure procedit — ob naturam suam, vel saltem ob eiusdem naturae postulatum quoddam, exposcere ut ab eisdem sodalibus evangelica consilia serventur »;¹² ac iure merito rem hisce conclusit verbis: « Clericus igitur non vi divini iuris evangelicis consiliis paupertatis, castitatis, oboedientiae devincitur ».¹³ Attamen germanam eiusdem Summi Pontificis mentem, de cleri sanctimonia tantopere solliciti, procul dubio detorquet ac perpetuo de hac re Ecclesiae magisterio contradicit, qui exinde inferre audeat, clericos minus quam religiosos sodales officio adstringi ad evangelicam vitae perfectionem contendendi. Res enim prorsus aliter se habet; siquidem ad sacerdotalium munerum debitam perfunctionem « requiritur maior sanctitas interior, quam requirat etiam religionis status ».¹⁴ Quodsi ecclesiasticis viris, ut reapse hanc morum sanctitudinem adipisci valeant, non vi clericalis ipsius status consilia evangelica praecipiantur, eis nihilominus, quemadmodum christifidelibus universis, eadem consilia patent veluti tutissimum iter

¹¹ Cfr. *Archiv. Secr. Vat.*, C. SS. Rituum, *Processus*, t. 227, p. 196.

¹² *Alloc. Annus sacer*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 29.

¹³ *Ibid.*

¹⁴ S. THOM., *Sum. Th.*, II-II, q. 184, a. 8, in C.

ad optatam christianae perfectionis metam contingendam. Ceterum, quod Nobis magno solacio est, quam multi hodie sacerdotes, generosa virtute praediti, se id ipsum sentire ostendunt, qui, etsi dioecesano clero adscripti, a piis consociationibus auctoritate Ecclesiae probatis opem et auxilium postulant, ut perfectionis viam facilius atque expeditius ingredi queant!

Plane autem sibi persuasi, « eximiam sacerdotii dignitatem in imitatione Christi totam consistere », ¹⁵ ecclesiastici viri quam maxime pronas aures praebere debent his Divini Magistri monitis: « Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me ». ¹⁶ Memoriae traditum est, « sanctum Arsiensem Parochum hanc dominicam sententiam saepe attento animo perpensis, eamque statuisset in suos mores referre ». ¹⁷ Quae suscepit alacer, opitulante divina gratia, virtute summa operi instans perfecit; suoque exemplo per varia virtutis officia sacerdotalis asceseos tutum adhuc commonstrat terendum iter, in quo claro micant fulgore eius paupertas, castitas, oboedientia.

Paupertatis imprimis testimonium habete. Qua virtute humilis Arsienensis Curio aemulo studio Asisinatem Patriarcham imitatus est, cuius disciplinam in Tertianorum Franciscalum Ordinem ascitus fideliter servavit. ¹⁸ Dives in alios, sibi autem pauperrimus, vitam transegit ab huius mundi fluxis periturisque bonis prorsus abstractus, eiusque animus impedimentis hisce liber atque expeditus, latissime patere potuit miseris omne genus, qui undique ad eum solacium impetraturi turmatim confluebant. « Secretum meum — aiebat — captu facillimum est. Paucis enim his concluditur verbis: omnia donare, sibi autem nihil retinere ». ¹⁹ Quae externorum bonorum absti-

¹⁵ Cfr. Pii XII *Alloc.*, d. 16 Aprilis a. 1953; *A. A. S.*, XLV, 1953, p. 288.

¹⁶ *MATTH.* XVI, 24.

¹⁷ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 42.

¹⁸ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 137.

¹⁹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 92.

nentia effecit ut pauperibus, praesertim paroeciae suae, sedulas exquisitasque curas adhiberet. Humanissime erga eos se gerebat eosque complectebatur « sincera caritate, benignitate summa, immo cum reverentia ».²⁰ Commonebat numquam egenos spernendos esse, quandoquidem eorum contemptus in Deum ipsum recidit. Cum autem mendici ad ipsius pulsabant fores, eos amanter excipiebat, vehementerque gaudebat se ita illos alloqui posse: « Ipse quoque in egestate vivo; ego de vobis unus sum ».²¹ Atque sub vitae exitum ipsi iucundum fuit effata eiusmodi iterare: « Iam laetus profecturus sum; nihil amplius possideo; atque adeo, cum benignissimo Deo me advocare placuerit, promptus ac paratus abibo ».²² Exinde iam vobis, Venerabiles Fratres, perspectum est, quo animo adhortemur omnes, quotquot habemus sacerdotii participes dilectissimos filios, ut haec paupertatis caritatisque exempla secum mente revolvant. « Quotidianis experimentis — haec scribendo, Pius XI ad S. Ioannem M. Vianney nominatim spectabat — cognitum est tenuioris vitae sacerdotes, qui ex evangelica doctrina suis reipsa utilitatibus nullo modo inserviant, mirifica semper conferre in christianam plebem beneficia ».²³ Idemque Summus Pontifex, cum de hodierna humanae societatis conditione ageret, sacerdotibus quoque, non minus quam ceteris, haec monita gravitatis plena adhibebat: « Cum homines cernere est omnia pecunia vendere, omnia pretio mercari, per vitiorum illecebras gradientur illi nimio sui ipsius studio expertes; atque indignam quaestuum cupiditatem sancte respuentes, non rei nummariae sed animarum emolumenta quaerant, non suam ipsorum sed Dei gloriam affectent atque expetant ».²⁴

Haec verba cuique sacerdoti alte insideant animo pernecesse est. Quodsi bona quaedam legitime sibi parta quis pos-

²⁰ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 3897, p. 510.

²¹ Cfr. *Ibid.* t. 227, p. 334.

²² Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 305.

²³ *Litt. Enc. Divini Redemptoris*; *A. A. S.*, XXIX, 1937, p. 99.

²⁴ *Litt. Enc. Ad catholici sacerdotii*; *A. A. S.*, XXVIII, 1936, p. 28.

sideat, caveat ne eisdem cupide haereat. Meminerit potius se, ad normas Codicis Iuris Canonici de beneficiis ecclesiasticis latas, gravi officio teneri « impendendi superfluos [fructus] pro pauperibus aut piis causis ».²⁵ Nemo unus patiat, quod Deus avertat, in se cadere posse severam illam sententiam, qua olim Arsiensis Parochus oves suas reprehendebat: « Quam multi reconditam asservant pecuniam suam, cum tot egeni fame pereant ».²⁶ Nobis profecto cognitum est hisce temporibus sacerdotes complures in egestate reapse vitam degere. Qui quidem, cum considerent ex suis uni Caelitum honores esse delatos, qui rebus omnibus voluntarie abdicatis, nihil optabat magis, quam seipsum cernere in paroecia sua omnium pauperrimum,²⁷ habent profecto unde ad devovendi se studium, in evangelica paupertate impense excolenda, salutare capiant incitamentum. Ac si quid solacii paterna sollicitudo Nostra afferre valeat, sciant Nos vehementer gaudere, quod ipsi, nullo utilitatis suae studio permoti, Christo et Ecclesiae generose deserviant.

Cum autem hanc excelsam paupertatis virtutem tantopere commendemus atque extollamus, ne quis putet eam a Nobis non dignam rerum omnium inopiam probari, in qua sive in urbibus sive in remotis pagis Domini administri interdum versari coguntur. Quam ad rem S. Beda Venerabilis, dum dominica explanat verba de terrenarum rerum abstinentia, opportuna habita commentatione, hisce verbis a quavis praecavet inepta huius loci interpretatione: « Non hoc praeceptum esse putandum est, ut nil pecuniae reservetur a sanctis, vel suis scilicet, vel pauperum usibus suggerendae: cum et ipse Dominus ... ad informandam Ecclesiam suam loculos habuisse legatur ...: sed ne Deo propter ista serviatur, et ob inopiae timorem iustitia deseratur ».²⁸ Ceterum dignus est operarius

²⁵ C. I. C., can. 1473.

²⁶ Cfr. *Sermons du B. Jean B. M. Vianney*, 1909, t. I, p. 364.

²⁷ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 91.

²⁸ In *Lucae Evangelium Expositio*, IV, in c. 12; Migne, PL 92, col. 494-5.

mercede sua;²⁹ ac Nos, eadem proximi Decessoris Nostri sollicitudine permoti, christifideles instanter rogamus, ut alacres suorum Pastorum monitis obsequantur, qui laudabiliter adnuntantur, ut suis ipsorum sacri ministerii adiutoribus cotidiano victui necessaria ne desint.³⁰

Ioannes M. Vianney, sicut externarum rerum abstinentia, ita etiam voluntaria corporis castigatione in exemplum praeulsi. « Una tantummodo ratione — ipse aiebat — aliquis, uti oportet, se Deo devovere potest per sui ipsius abnegationem et paenitentiae exercitationem: scilicet se eidem devovendo totum ».³¹ Id sanctus Arsiensis Curio quovis vitae suae tempore, ad castitatem quod attinet, strenue ad effectum deduxit.

Praeclara haec castimoniae exempla peculiari modo ad nostri temporis sacerdotes pertinere videntur, quippe quos — ut, pro dolor, in compluribus regionibus contingit — ex concredito sibi munere in media hominum societate degere necesse sit, quae nimia morum licentia, nimio pravae voluptatis inficitur afflatu. Iis profecto quam saepissime quadrat haec S. Thomae Aquinatis sententia: « Difficilius est bene conversari cum cura animarum, propter exteriora pericula ».³² Accedit quod saepe se a ceterorum consortio segreges persentiant, atque a christifidelibus ipsis, quorum procurandae saluti se dedunt, parum intelleguntur, ac parum suis in inceptis foveantur et sustinentur. Hos omnes, eos potissimum qui magis solitudine laborant atque in gravioribus virtutis huius versantur periculis, per has Litteras iterum iterumque adhortari percipimus, Venerabiles Fratres, ut castimoniae sanctae splendorem tota ipsorum vita quodammodo reverberet; quae quidem virtus a S. Pio X « nostri Ordinis lectissimum ornamentum »³³ iure merito nuncupata est. Quod

²⁹ Cfr. LUC. X, 7.

³⁰ Cfr. Adhort. Apost. *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, pp. 697-699.

³¹ Cfr. *Archiv. Secret. Vat.*, t. 227, p. 91.

³² *Sum. Th.*, I. c.

³³ Exhort. *Haerent animo*; *Acta Pii X*, IV, p. 260.

autem ad vos attinet, Venerabiles Fratres, pro viribus contendite atque nullis parcite laboribus, ut concreditus vobis clerus talibus vitae sacrique laboris condicionibus uti queat, quae ipsorum alacri navitati summopere faveant. Scilicet omni ope ac studio efficiendum est, ut nimis solitariae vitae pericula removeantur, ut quidquid inconsiderate vel inconsulte agitur opportunis admonitionibus prohibeatur, ut denique cum desidia illecebrae, tum immodica externae actionis discrimina compescantur. Quam ad rem prorsus expedit sapientiae plena praecepta in memoriam revocare a proximo Decessore Nostro impertita per Encyclicas Litteras, quae a verbis *Sacra Virginitas*³⁴ incipiunt.

Perhibent Arsienis Parochi vultum angelica radiasse castitate.³⁵ Ac revera qui etiam nunc in eum mentem animumque convertit, non modo strenua animi fortitudine percellitur, qua hic Christi athleta corpus suum in servitutem redigebat,³⁶ verum etiam efficacissima illa suadendi vi, qua ipse pias peregrinantium multitudines ad se affluentes ad sua sectanda vestigia superna quadam suavitate alliciebat. Siquidem ex diuturno Paenitentiae Sacramenti usu plane didicerat nefasta impurae libidinis detrimenta. Hac de causa ex eius pectore hi gemitus erumpebant: « Nisi animi innocentissimi habeantur, qui Deum admissis nostris offensum placent, quot et quam acerbis poenas nos luere debeamus! ». Ut erat autem hac in re apprime versatus, hoc consilio audientibus animum addebat: « Paenitentiae opera talibus affluunt deliciis talibusque suavitatibus, ut degustata semel numquam ex animo excidant ... Hanc arripientibus viam primi gradus tantummodo laboriosi sunt ».³⁷

Haec asceticae vitae ratio, qua castimonia sacerdotalis servanda est, efficit ut sacerdotis animus, nedum sterilibus suae ipsius utilitatis limitibus contineatur, magis praesto sit ac

³⁴ A. A. S., XLVI, 1954, pp. 161-191.

³⁵ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 3897, p. 536.

³⁶ Cfr. *I Cor.* IX, 27.

³⁷ Cfr. *Arch. Secr. Vat.*, t. 3897, p. 304.

latius pateat ad fratrum necessitates allevandas. Quam ad rem S. Ioannes Maria Vianney egregie animadvertit: « Animus virtute castitatis exornatus ceteros non amare non potest; ipsum enim amoris fontem et originem, hoc est Deum, repperit ».

Quot quantaque in humanam societatem beneficia conferunt homines eiusmodi, qui a saeculi sollicitudinibus liberi divinoque ministerio omnino mancipati in fratrum utilitatem vitam, cogitationes, vires suas impendunt! Quantopere Ecclesiae prosunt sacerdotes apprime solliciti de castimonia integerrime servanda, quam quidem, una cum Decessore Nostro fel. rec. Pio XI, praestantissimum catholici sacerdotii decus reputamus et « quae videtur Nobis Sacratissimi Iesu Cordis consiliis ac votis, ad sacerdotum animos quod attinet, dignius aptiusque respondere ».³⁸ Nonne ad eiusdem divinae caritatis consilia mens Ioannis Mariae Vianney pervolabat, cum elatam hanc sententiam scribebat: « Sacerdotium est amor Sacratissimi Cordis Iesu » ?³⁹

Ad oboedientiae autem virtutem quod attinet, qua sanctus hic vir pariter enituit, innumera exstant testimonia. Vere asseverari potest fidelitatem erga Ecclesiae moderatores, quam in ipsa sacerdotii susceptione professus erat, perpetuoque servavit incolumem, eum ad quandam non intermissam voluntatis immolationem per quadraginta annorum spatium compulisse. Reapse quovis vitae tempore flagrantissime excupivit umbratilem in recessu et in silentio vitam traducere, ac pastoralia munera veluti onerosiorem sarcinam suis umeris impositam putavit, a qua, ut se expediret, haud semel enisus est. Admiranda prorsus fuit observantia Episcopo praestita; qua de re, Venerabiles Fratres, nonnulla in Encyclicas has Litteras referre placet testimonia: « Iam inde a quindecim annorum aetate solitariae vitae desiderio flagravat, eoque inexplato, ab omni ipse re et ab

³⁸ Litt. Enc. *Ad catholici sacerdotii*; A. A. S., XXVIII, 1936, p. 28.

³⁹ Cfr. *Arch. Secr. Vat.*, t. 227, p. 29.

omnibus solaciis interclusus fuit, quae eius vitae condicio afferre poterat » :⁴⁰ at « Deus non sivit hoc propositum ad effectum deduci. Hoc modo procul dubio divinitus provisum erat, ut S. Ioannes Maria Vianney voluntatem suam oboedientiae subiceret, et optatis suis muneris sui officia anteponeret; atque adeo ipsius abnegandi se studium nullo non tempore enituit »;⁴¹ « Ioannes M. Vianney, ut omnino suis pareret moderatoribus, parochi Arsiensis munere functus est, in eodemque munere usque ad mortalis vitae exitum permansit ».⁴²

Animadvertendum autem est plenam eiusmodi moderatorum iussis obtemperationem supernaturalibus principiis prorsus innixam esse; siquidem ecclesiasticam auctoritatem agnoscendo riteque observando, ipse fidei obsequium praestabat verbis Christi Domini Apostolis suis asseverantis « Qui vos audit, me audit »;⁴³ suisque moderatoribus ut se fideliter conformaret, voluntatem suam coercere consueverat, sive onera sacras audiendi Confessiones suscipiendo, sive talem operam navando ceteris in apostolatu collegis, quae uberiores magisque salutare ederet fructus.

Iamvero, huiusmodi integerrimae oboedientiae formam clericorum ordini in exemplum proponimus, fore omnino confisi, ut iidem huius virtutis vim pulchritudinemque satius percipientes, in eam acriore studio inardescant. Ac si qui summum eiusdem virtutis momentum in dubitationem adducere audeant, ut interdum hodie contingit, eos refellat Decessoris Nostri fel. rec. Pii XII haec, quae firma mente retineri debet, sententia: « sanctimoniam uniuscuiusque vitae atque apostolatus efficaciam niti et sustineri, tamquam solido fundamento, in constanti fidelique sacrae hierarchiae observantia ».⁴⁴ Ceterum, ut probe nostis, Venerabiles Fratres, recentiores Decessores Nostri saepe

⁴⁰ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 74.

⁴¹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 39.

⁴² Cfr. *Ibid.*, t. 3895, p. 153.

⁴³ *Luc.* X, 16.

⁴⁴ *Exhort. In auspiciando; A. A. S.*, XL, 1948, p. 375.

ac graviter de magnitudine discriminis sacerdotes monuisse, quod ex ingravescenti apud clerum oboediendi fastidio oritur, sive ad Ecclesiae doctrinae magisterium, sive ad varias apostolatus vias ac rationes ineundas, sive denique ad ecclesiasticam disciplinam quod attinet.

Nolumus diutius in hac re immorari, sed opportunum potius putamus adhortari omnes, quotquot participes sacerdotii catholici habemus filios, ut eum in suis animis amorem foveant augeantque, quo se Ecclesiae Matri artioribus usque vinculis obstringi persentiant. Memoriae traditum est S. Ioannem M. Vianney ita in Ecclesia vixisse, ut unice pro ea elaboraret seseque consumeret veluti paleam candentibus exustam carbonibus. Utpote sacerdotio Iesu Christi auctos, illa nos quoque flamma attingat omnino atque absumat, quae e Spiritu Sancto oritur. Nos nostraque omnia Ecclesiae debemus; nonnisi igitur ipsius nomine ipsiusque auctoritate cotidie operemur, et quidem ut munera ab ea nobis credita debite exsequamur, eique servire studeamus fraternae unitatis vinculis coniuncti atque ea perfecta agendi ratione, qua eidem deserviat necesse est.⁴⁵

II

S. Ioannes M. Vianney, ut diximus, qui tantopere paenitentiae virtutem excoluit, pro certo etiam habebat « sacerdotem in primis precationi adsiduae deditum esse oportere ».⁴⁶ Quam ad rem constat, ipsum recens pagi parochum constitutum, ubi christianae vitae ratio omnino languebat, nocturnae requietis tempore longissimas dulcissimasque traduxisse horas Iesum adorando in caritatis suae Sacramento; atque adeo Sacrum Tabernaculum veluti fons esse videbatur, unde ipse supernas continenter hauriebat vires, quibus suam ipsius pietatem aleret ac refoveret, et apostolici laboris efficacitati prospici-

⁴⁵ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 136.

⁴⁶ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 33.

ceret; ita quidem ut pago Arsiensi, tempore sancti huius viri, aptissime tribui possent ea, quibus Decessor Noster fel. rec. Pius XII christianam paroeciam descripsit, praeclara verba: « Medium stat templum; in medio templo Sacrum Tabernaculum, et ad eius latera sedes sacris Confessionibus excipiendis, unde christianae plebi supernaturalis vita, vel sanitas restituitur ».⁴⁷

Nostrae aetatis sacerdotibus, qui externae actionis efficacitatem plus aequo interdum extollere solent ac tam facile cum spirituali ipsorum detrimento ministerii agitationi indulgent, quam opportunum, quam salutiferum est hoc adsiduae precatationis exemplum ab eo viro praebitum, qui in animorum necessitates allevandas se totum impendit! « Quod nos sacerdotes ab adipiscenda sanctitate prohibet — Arsiensis Curio aiebat — inconsiderantia est. Taedet nos animum ab externis rebus alienare; quid recte faciendum sit nescimus. Intenta consideratione, iugi precatatione, intima cum Deo coniunctione indigemus ». Ut ex ipsius vitae testimoniis colligitur, precatationi continenter instabat, a qua eum nec sacras Confessiones excipiendi onus, nec cetera pastoralia munera ullo modo abducere poterant. « Maximis occupationibus distentus, colloqui cum Deo non intermittebat ».⁴⁸ At eum ipsum loquentem inducamus; inexhausta enim fandi copia pollebat, cum de felicitate vel de utilitatibus, quas orando consequimur, loquebatur: « Mendici sumus, qui omnia a Deo postulare debemus »;⁴⁹ « Quam multos nostris precibus ad Deum revocare possumus! ».⁵⁰ Atque iterare solebat: « Ad Deum admota flagrantissima precatio: ecce hic in terris absoluta hominis felicitas! ».⁵¹ Qua quidem felicitate ipse abunde fruebatur, cum mentem superna luce illustratam ad rerum caelestium contemplationem intendebat, atque a Verbi Dei Incar-

⁴⁷ Cfr. *Discorsi e Radiomessaggi di S. S. Pio XII*, t. 14, p. 452.

⁴⁸ Cfr. *Archiv. Secret. Vat.*, t. 227, p. 131.

⁴⁹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 1100.

⁵⁰ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 54.

⁵¹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 45.

nati mysterio usque ad Sanctissimae Trinitatis fastigia, quam summo prosequebatur amore, suum animum simplicem ac purum erigebat. Ac peregrinantium turbae, quae in templo eum circumstabant, persentiebant aliquid ex intimae humilis huius sacerdotis vitae penetralibus foras proferri, cum ex eius inflammato pectore sueta haec verba creberrime erumpebant: « Diligi a Deo, coniungi cum Deo, coram Deo ambulare, Deo vivere: o beatam vitam, o mortem beatam! ». ⁵²

Vehementer cupimus, Venerabiles Fratres, ut sacrorum administri vigilantiae vestrae traditi, his S. Ioannis M. Vianney vitae documentis adducti, certum omnino habeant, omni ope sibi esse allaborandum, ut orandi studio praecellant; idque reapse effici posse, etiamsi plus nimio interdum apostolicis laboribus distineantur. Ad hoc tamen efficiendum, opus est ut ipsorum vita ad fidei normas prorsus conformetur, qua quidem penitus imbutus Ioannes Maria Vianney tam admiranda patravit. « O miram huius sacerdotis fidem! — ita asseverabat quidam sacri ministerii collega — Tanta est, ut universos Dioeceseos animos ditare possit! ». ⁵³

Iamvero hanc adsiduam cum Deo coniunctionem efficiunt maxime ac tuentur varia sacerdotalis pietatis exercitia, quorum plura, quae gravioris sunt momenti, Ecclesia sapientissimis normis praescripuit, uti sunt praesertim sacra cotidie habenda meditatio, pia ad divina Tabernacula salutationes, Marialis Rosarii recitatio, diligens sui ipsius recognitio. ⁵⁴ Ad horarias autem preces quod attinet, sacerdotes gravi officio erga Ecclesiam suscepto eas recitare tenentur. ⁵⁵ Ex eo fortasse quod aliqua ex hisce normis neglecta est, saepe ratio est petenda, cur ecclesiastici viri rerum externarum vortice abripiantur, pedetemptim sacro careant afflatu, ac tandem, pro dolor, terrenae huius vitae illecebris allekti, gravi in discrimine versen-

⁵² Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 29.

⁵³ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 976.

⁵⁴ *C. I. C.*, can. 125.

⁵⁵ *Ibid.*, can. 135.

tur, cum iam sint quovis spirituali praesidio destituti. At contra Ioannes Maria Vianney « cum alienae saluti impensissime vacaret, suam tamen non neglegebat. Propriam sanctitatem quam maxime affectabat, quo aptius ad eam posset ceteros adducere ».⁵⁶ Ut igitur S. Pii X utamur verbis: « Hoc ... certum ratumque habeamus, sacerdotem ut gradum officiumque digne sustineat suum, precandi studio eximie deditum esse oportere ... Sed enim sacerdos multo impensius ceteris paruisse debet Christi praecepto: Oportet semper orare; cui inhaerens Paulus tantopere suadebat: Orationi instate, vigilantes in ea in gratiarum actione; sine intermissione orate ».⁵⁷ Ac praeterea libenter Nostra facimus verba, quibus proximus Decessor Noster, in ipsis Pontificatus exordiis, sacerdotibus quasi tesseram dabat: « Orate magis magisque et instantius orate ».⁵⁸

Precandi autem studium S. Ioannis M. Vianney, qui postremis triginta annis vitam suam fere in templo duxisse dici potest, ubi ingenti paenitentium multitudine detinebatur, peculiari distinguebatur nota, ad Eucharistiam nempe potissimum convertebatur. Credi vix potest, Christum Dominum Eucharisticis delitescens velis qua flagranti prosecutus sit pietate. « Illic est — aiebat — qui nos tantopere diligit; cur eum non redamemus? ».⁵⁹ Ipse adorabile altaris Sacramentum profecto incensa caritate prosequabatur, eiusque animus ad sacrum Tabernaculum superno quodam, cui obsistere non poterat, rapiebatur impulsu. Ita autem orandi rationem suos christifideles edocebat: « Verbis pluribus minime opus est, ut recte precemur. Fide credimus illic, in sacro Tabernaculo, benignissimum Deum praesentem esse; ipsi animum pandimus; quod nos coram admittit, gaudemus; en optima precandi ratio! ».⁶⁰ Nihil reliqui faciebat, ut christifidelium reverentiam atque amorem erga Christum in

⁵⁶ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 36.

⁵⁷ *Exhort. Haerent animo; Acta Pii X*, IV, pp. 248-249.

⁵⁸ *Sermo* d. 24 Iunii a. 1939; *A. A. S.*, XXXI, 1939, p. 249.

⁵⁹ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 1103.

⁶⁰ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 45.

Eucharistiae Sacramento latentem excitaret, eosque ut se divina Synaxi reficerent, advocaret; exemplo autem pietatis suae ipse ceteros anteibat. « Ut quis de hoc sibi persuaderetur — rettulerunt testes — satis erat eum cernere sacra peragere ac vel tantum genua flectere, cum ante Tabernaculum transiret ».⁶¹

« Mirifica S. Ioannis Mariae Vianney exempla — ut Decessor Noster imm. rec. Pius XII testatur — nostris etiam temporibus integram vim suam retinent ».⁶² Sacerdotalis enim precatio diutissime producta ante adorabile Altaris Sacramentum tali pollet dignitate atque efficacitate, quae a sacerdote nulla alia ratione haberi, nullo alio modo substitui possit. Sacerdos igitur, sive cum Christum Dominum adorat eidemque grates agit, sive cum satisfactiones pro suis aliorumque admissis exhibet, sive denique cum incensissime precatur ut sibi creditas causas Deo commendet, ferventiore usque caritate incenditur erga Divinum Redemptorem, cui fidem professus est, atque erga homines, quibus pastorales adhibet curas. Atque ex Eucharistica pietate, quae flagrans, studiosa, operosa sit, id prorsus efficitur, ut is intimam animi sui perfectionem alat ac foveat, eique in apostolico obeundo munere affluant supernaturales vires, quibus semper fortissimi Christi operarii praediti esse debent.

Silentio praeterire nolumus etiam beneficiorum vim, quae exinde in ipsos proficiscuntur christifideles, pietatis sacerdotum testes, eorumque exemplis allectos. Etenim, ut opportune Decessor Noster fel. rec. Pius XII, almae huius Urbis clerum alloquens, animadvertit: « Si excupitis, ut christifideles vobis crediti pie libenterque precentur, opus est ut eis vestrum in templo praeleceat exemplum, ac vos ipsi precantes conspiciant. Sacerdos qui ante Sacrum Tabernaculum genibus positus, decore corporis habitu, intentissimoque animo Deo preces fundit, praeclaro exemplo christiano populo est, cui quidem ad aemula pietatis studia incitamentum et invitamentum prae-

⁶¹ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 459.

⁶² Cfr. *Nuntius scripto datus* d. 25 Iunii a. 1956; *A. A. S.*, XLVIII, 1956, p. 579.

bet». ⁶³ His nimirum praesidiis in apostolico officio obeundo novensis Arsienensis Curio usus est, quae, sine cuiuspiam dubitatione, in omnibus temporis et loci adiunctis semper validissima sunt.

Numquam tamen e memoria excidat, praecipuam Eucharisticae precationis formam sacrosancto altaris Sacrificio absolvi et contineri. Id vero diligentius considerandum esse, Venerabiles Fratres, opinamur, cum sacerdotalis vitae caput quoddam attingat, quod maxime est necessarium.

Nobis propositum non est in praesens fusius Ecclesiae a maioribus traditam explicare doctrinam, quae Sacerdotium et Eucharisticum Sacrificium complectitur. Decessores Nostri fel. rec. Pius XI et Pius XII gravibus iisque luculentis documentis haec argumenta explanarunt, quae vos hortamur ut sedula etiam cura vestra, a sacerdotibus et christifidelibus, moderationi vestrae commissis, diligentius dignoscantur. Ita enim quorundam evanescent incerta; audaciora vero ad rectiorem reducuntur ordinem, quae de his rebus, in disceptationem vocatis, interdum enunciata sunt.

Verumtamen hac etiam de re admodum salutare ducimus per Encyclicas has Litteras ostendere, quam praecipua ex causa sanctus Arsienensis Curio, ut heroas addecet, sacerdotalium officiorum observantissimus, plane dignus sit, qui animorum moderatoribus veluti praeclarissimae virtutis proponatur exemplum, atque eorum caelestis Patronus recolatur. Si hoc plane verum est, sacerdotem scilicet ut altaribus inserviret, sacerdotio auctum esse, et huic perfungendo muneri per Eucharisticum Sacrificium esse initiatum, item veritati congruens est Eucharisticum Sacrificium Dei administro, quoad vixerit, manere veluti principium ac fontem tum sanctitatis, quam sibi comparet, tum apostolicae actionis, cui se tradat. Haec omnia in S. Ioanne Vianney optime contigerunt.

Quidnam est enim sacerdotalis apostolatus fastigium, si

⁶³ Cfr. *Alloc. d. 13 Martii a. 1943; A. A. S., XXXV, 1943, pp. 114-115.*

modo eius actionis summa ob oculos ponatur, nisi ubicumque Ecclesia vivit, circa sacrum altare populum congregare, fidei vinculis coniunctum, sacro baptismo regeneratum, culpis emundatum? Tunc enim sacerdos, sacra accepta potestate usus, divinum Sacrificium peragit, ubi Christus Iesus unicum immolationem renovat, quam humani generis redimendi et caelesti Patri gloriae comparandae causa in Calvariae loco perfecit. Tunc christiani una simul coalescentes, sacerdotis ministerio, summo sempiternoque Deo divina Victima litant ac se ipsos offerunt « hostiam viventem, sanctam, Deo placentem ».⁶⁴ Ibidem populus Dei, fidei institutis et praeceptis eruditus atque Christi Corpore enutritus, id invenit quod supernaturalem vitam sibi indat, provehat et, si opus sit, unitatem instauret. Ibidem praeterea ubique terrarum, per aetatum decursum, Mysticum Corpus Christi, quod est Ecclesia, spiritualibus incrementis succrescit.

Iamvero, cum S. Ioannes Vianney magis magisque labentibus annis in religionis veritates praedicandas et in animos noxarum maculis expurgandos alterna tempora apprime impenderet, cumque quovis in actu sacri sui muneris ad Dei altare se verteret, iure meritoque ipsius vita insigniter sacerdotalis et pastoralis dicenda est. Procul dubio ad Arsiensem sacram aedem turmatim libentissimeque peccatores affluebant, sancti Curionis fama allekti, cum contra sacerdotes haud pauci magnis haereant difficultatibus ut populum moderationi suae creditum apud se colligant atque, Missionalium more, vel prima christianae doctrinae principia impertire possint. Hi autem apostolici labores, qui necessarii et interdum ardui obeuntur, ne impedian, quominus viri Dei in memoriam revocent summi momenti causam, quam ipsi semper adspicere debent et quam S. Ioannes Vianney assequebatur, cum in humili agresti templo praecipuis apostolicae vitae muneribus totum sese vovebat.

⁶⁴ Rom. XII, I.

Id autem potissimum animadvertendum est: sacerdotem nempe, quidquid animo intendit, vult, agit ut sanctus fiat, exempli formam supernamque vim ex Eucharistico Sacrificio, quo litat, sumere debere, hortamentis obsecutum Pontificalis Romani: « Agnoscite quod agitis: imitamini quod tractatis ». Quam ad rem fel. rec. proximi Decessoris Nostri verba, quae in Adhortatione Apostolica, quae inscribitur *Menti Nostrae*, leguntur, opportune hic afferre placet: « Quemadmodum omnis Servatoris nostri vita ad sui ipsius sacrificium ordinata fuit, ita pariter sacerdotis vita, qui Christi imaginem in se referre debet, cum eodem, in eodem, per eundemque gratum fiat sacrificium oportet ... Quamobrem Eucharisticum sacrificium non modo celebret, sed etiam intima quadam ratione vivat oportet; ita enim supernam vim illam haurire potest, qua fiat ut penitus transformetur atque piacularem Divini ipsius Redemptoris vitam participet ... ». ⁶⁵ Itemque: « Necesse est igitur ut, quod in sacrificali ara agitur, sacerdotalis animus in se referre studeat: quemadmodum nempe Iesus Christus semet ipsum immolat, ita eius administer una cum illo se immolare debet; quemadmodum Iesus expiat peccata hominum, ita sacerdos per excelsum christianae asceseos iter ad propriam perveniat necesse est proximorumque purificationem ». ⁶⁶

Hoc excelsae doctrinae caput prospectat Ecclesia, cum materna invitatione suos sacrorum administros ad ascetim colendam et ad Eucharisticum Sacrificium summa cum religionis observantia celebrandum propellit. Nonne causae huic tribuendum est, sacerdotes a prima illa in sacra ordinatione accepta caritate paulatim descivisse, quod nempe non omnino perspectum habuerunt mutuum vinculum, quo donum sui et sacrificalis oblatio una simul coniungantur oportet? Hoc S. Ioannes Vianney experiundo didicit, atque hisce verbis asseveravit: « Causa cur sacerdotum mores remissiores fiunt, inde oritur

⁶⁵ Adhort. Apost. *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, pp. 666-667.

⁶⁶ Cfr. *Ibid.*, pp. 667-668.

quod attente pieque sacris non litant ». Ipse vero, cui excelsae virtutis mos erat « sese piaculariter pro sontibus offerendi », ⁶⁷ lacrimas fundebat, « cum infelices sacerdotes, sanctitati impares suo muneri debitaе, animo considerabat ». ⁶⁸

Paterno hortatu a dilectissimis Nobis sacerdotibus expetimus, ut certo statoque tempore in se inquirant, quomodo divina mysteria celebrent, quonam animi affectu et habitu altare scandant et quemnam inde fructum sibi acquirere studeant. Saecularia sollemnia, in honorem peragenda praeclari huius et mirandi sacerdotis, qui « ex solatio et felicitate divina hostia litandi » ⁶⁹ ad devovendum se ardentissimos spiritus hauriebat, ipsos ad id impellant: ac deprecatio eius — id certo fore confidimus — ipsis lumina viresque ubertim deponat.

III

Quae hucusque eximia sacerdotalis asceseos precationisque specimina vobis, Venerabiles Fratres, ante oculos proposita sunt, eadem hoc etiam luculenter ostendunt, quonam scilicet ex fonte S. Ioannes M. Vianney suam hauserit pastorem solertiam, eiusque profecta sit mira illa ministerii sacri superna efficacitas. Quam ad rem sapienter monebat Decessor Noster fel. rec. Pius XII: « Animadvertat sacerdos gravissimum sibi creditum ministerium eo fructuosius fore, quo arctius ipse cum Christo coniunctus eiusque spiritu ductus operetur ». ⁷⁰ Re quidem vera Arsienensis Curionis vita novo eoque praeclaro argumento illam apostolici laboris supremam comprobatur normam, quae hisce innititur Iesu Christi verbis: « Sine me nihil potestis facere ». ⁷¹

Procul dubio hic recensenda non sunt omnia humilis huius

⁶⁷ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 319.

⁶⁸ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 47.

⁶⁹ Cfr. *Ibid.*, pp. 667-668.

⁷⁰ *Adhort. Apost. Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 676.

⁷¹ IOAN., XV, 5.

agrestis pagi Curionis mira facinora, qui per triginta annos in tribunali Paenitentiae adeo innumeris stipabatur turbis, ut a quibusdam per contemptum appellatus sit « veluti undevicesimi saeculi vulgi turbator »;⁷² neque de peculiaribus omnibus rationibus agendum putamus, quibus suo fungebatur munere, et quae haud semper possunt nostris accommodari temporibus. Ad rem quod spectat, hoc tantummodo memorare libet, hunc Caelitem nempe suis temporibus pastoralis studii exemplar exstitisse in humili pago, qui christianae fidei morumque iacturas, saeviente Gallica rerum perturbatione factas, adhuc referebat. Hoc enim accepit mandatum, antequam paroeciale munus iniret: « Parum Dei amoris in paroecia illa invenies; fac ut per te excitetur ».⁷³ Cum autem se ipse probaverit indefatigatum Dei operarium, sollertem ac sagacem ad iuventutem sibi conciliandam familiasque christianis moribus conformandas, de humanis suarum ovium necessitatibus impigre sollicitum, eisdem consuetudine vitae proximum, ad curas et ad labores omne genus ita paratum ut christianae instituerentur scholae sacraeque ad populum missiones haberentur: haec omnia ostendunt, S. Ioannem M. Vianney apud parvum sibi creditum gregem veram in se rettulisse boni pastoris imaginem, qui suas oves cognoscit, procul a periculis avertit, fortiter suaviterque moderatur. Suas profecto ipsius laudes inscius praedicavit, cum populum alloquens olim in haec verba prorupit: « O bonum pastorem! o pastorem, qui Iesu Christi mandatis votisque omnino respondet! En beneficium, quod maximum paroeciae conferre potest benignissimus Deus ».⁷⁴

Cum autem sancti huius viri exempla tria capita praesertim nos recolere iubeant, quorum vis atque momentum ad omnia pertinent tempora, in eadem potissimum cupimus, Venerabiles Fratres, vestrum intentum animum convertere.

⁷² Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 629.

⁷³ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 15.

⁷⁴ Cfr. *Sermons*, l. c., t. 2, p. 86.

Nos tangit imprimis summa, quae ipsi inerat, pastoralis muneris aestimatio. Tanta fuit eius animi demissio, tantopere ipsi per fidem innotuit humanae salutis pretium, ut numquam sine timore paroecialis muneris partes sustinere potuerit. « Amice mi — ita cuidam collegae animi sui sensus aperiebat — nescis quam tremenda res sit, sacerdotem ab animarum cura ad Dei tribunal transferri ».⁷⁵ Ceterum in comperto est — ut iam diximus — quam diu flagrantissimis optaverit votis, ut in solitudinem secederet, ibique miseram — ut aiebat — vitam suam defleret riteque expiaret; itemque constat eum oboedientia alienaeque salutis studio unice compulsus esse, ut relictum apostolatus campum repeteret.

Quodsi adeo gravem sibi hanc oneris granditatem persentiebat, ut interdum quasi opprimi videretur, ex eo causa petenda est, quod ipsius in mente insidebat tam eximia officii sui onerumque pastoralium forma, quae nonnisi strenua animi fortitudine contingi possit. Enimvero sub exordium paroecialis muneris ita supplices ad Caelum admovebat preces: « Mi Deus, fac ut creditae mihi oves ad bonam frugem revertantur. Toto vitae meae tempore, omnia quae tibi placuerint, perpeti paratus sum ».⁷⁶ Quibus quidem incensis precibus Deus benigne annuit, quandoquidem posteriore tempore confitendum ipsi fuit: « Si, cum ad Arsiensem pagum perveni, dolores, qui me subinde manebant, mihi innotuissent, eorum metu procul dubio statim interemptus essem ».⁷⁷ Apostolicorum virorum omnium temporum vestigiis insistens, is probe noverat, se per crucem potissimum efficacem conferre posse operam in eorum salutem, qui suis ipsius curis essent demandati. Pro eis, sine querela, calumnias, praeiudicatas opiniones, adversitates omne genus toleravit; pro eis, animi corporisque molestias sane acerbissimas libenter suscepit, quas cotidiana secum ferebat Paeniten-

⁷⁵ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 1210.

⁷⁶ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 53.

⁷⁷ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 991.

tiae Sacramenti administratio, per triginta annorum spatium fere numquam intermissa; pro eis, ut athleta Christi, adversus infernos hostes dimicavit; pro eis denique corpus voluntaria afflictatione in servitutem redegit. Quam ad rem vulgatissimum est eius responsum sacerdoti illi datum, qui cum eo apostolicam suam navitatem fructuum sterilem esse conquestus erat: « Supplices Deo preces admovisti, flevisti, ingemuisti, suspiria duxisti. Adiecistine etiam ieiunium, vigiliis, chameunias, corporis castigationem? Donec ad haec non deveneris, ne putaveris te omnia expertum esse ».⁷⁸

Ad sacrorum administros, quibus animorum cura incumbit, rursus convolat mens Nostra, eosque enixe rogamus, ut gravium horum verborum insitam vim percipiant. Unusquisque, supernaturali ea prudentia ductus, qua actiones nostrae omnes conformandae sunt, de sua ipsius vitae ratione secum recogitet, utrum nempe talis sit, qualem postulat crediti populi pastoralis sollicitudo. Fiducia freti, humanae infirmitati fore defutura numquam miserentis Dei praesidia, sacri administri secum considerent suscepta onera et officia, in S. Ioannem M. Vianney tamquam in speculum oculos conicientes. « Nobis curionibus magna profecto accidit calamitas — conquerebatur sanctus hic vir — cum animus desidia languoreque torpescit »; quibus verbis ad detrimentosum animi habitum spectabat eorum pastorum, quos iam minime tangit tot sibi commissas oves in peccati servitute sordescere. Immo, si pressius Curionem Arsiensem imitari excupiunt, cui ita « persuasum erat amandos esse homines, ut eis benefacere possimus », ⁷⁹ iidem sacerdotes in se inquirant, qua caritate eos diligant, quorum curam Deus ipsis demandavit et pro quibus Christus mortuus est!

Procul dubio humanae libertati itemque eventibus, qui ex hominum arbitrio nequaquam pendent,tribuendum est, quod nisus sanctissimorum quoque virorum interdum in irritum ca-

⁷⁸ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 53.

⁷⁹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 1002.

dunt. Nihilominus sacerdos reminisci debet, ex arcanis Divinae Providentiae consiliis aeternam plurimorum hominum sortem indivulsam esse a sua ipsius pastoralis sollertia suaeque sacerdotalis vitae exemplis. Vis autem huiusmodi considerationis, nonne tanta est, ut torpentes salutariter permoveat, alacres vero Christi operarios ad flagrantiora excitet studia?

Cum autem, ut memoriae traditur, « ipse omni tempore animorum necessitatibus praesto fuerit », ⁸⁰ S. Ioannes M. Vianney, utpote bonus pastor, hoc etiam egregie praestitit, ut ovibus suis christianae veritatis alimoniam abunde suppeditaret. Revera quovis vitae suae tempore sacrum contionatorem egit et catecheseos magistrum.

Ut huic explendo muneri par esset, quod primum et maximum officium a Concilio Tridentino nuncupatum est, norunt omnes quam impenso constantique labori ipse vacaverit. Nam studiorum curriculum, aetate iam provecta peractum, onerosum profecto illi fuit; ac primi ad populum habiti sermones noctes pervigiles bene multas postularunt. Quantum inde verbi Dei administri sumere possunt, quod imitentur! Equidem sunt qui, dimissa fere omni studiorum cura, nimis facile ab eius exigua eruditionis copia perperam excusationem sibi quaerant. Hi potius in exemplum sibi proponant strenuam animi constantiam, qua Arsienis Curio se aptum grandi huic perfungendo ministerio reddidit pro sui ingenii dotibus: quae quidem non ita tenues fuerunt, ut fert vulgaris opinio, cum mentis perspicuitate rectoque iudicio polleret. ⁸¹

Ceterum sacri ordinis viri communes eas rerum humanarum notitias, eamque doctrinae sacrae copiam comparare sibi debent, quae ingenio atque officio suo apte convenient. Atque utinam animorum pastores hac in re tantam industriam collocent,

⁸⁰ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 580.

⁸¹ Cfr. *Ibid.*, t. 3897, p. 444.

quanta Arsiensis Curio nisus est, ut discendi salebras difficultatesque devinceret, memoriam exercitatione firmaret, ac praesertim scientiam hauriret a Cruce Domini, quae librorum maximus est. Qua de causa ipsius Episcopus obtrectatoribus quibusdam respondit: « Nescio an sit eruditus; tamen superno lumine nitet ».⁸²

Iure igitur meritoque Decessor Noster fel. rec. Pius XII non dubitavit sacris Urbis contionatoribus veluti exempli formam humilem hunc ruricolam Curionem proponere: « Sanctus Arsiensis Curio minime fuit praeditus insita oratoris virtute, quali P. Segneri aut B. Bossuet praestitere. At illa sententiarum lumina, quae viva, clara, alta eius menti inerant, referebantur in sonitum vocis, ex oculorum intuitu elucebant atque audientium cogitationi et sensui notiones, imagines aptas, accommodas, ac leporis plenas similitudines subiciebant, quae Sanctum etiam Franciscum Salesium in admirationem rapere potuissent. Hi sunt oratores, qui christifidelium animos sibi conciliant. Qui plenus est Christi, haud difficulter praesidia viasque invenit, quibus ceteros Christo adiungat ».⁸³ Hisce verbis Arsiensis Curio utpote catecheseos magister ac sacer contionator mirum in modum depingitur. Cum autem, terrestris vitae exitu properante, vox eius nimis languida audientes attingere non posset, ignito oculorum coniectu, lacrimis, gemitibus divinum amorem testantibus, acerbi maeroris significationibus, cum vel tantum culpa cogitatio in animum subibat, ad frugem bonam convertebat fideles, qui ipsius cathedram circumsaepiebant. Quomodo enim poterant non omnes vehementer commoveri, cum eiusmodi vita, omnino Christo dedita, ipsis tam luculenter praeluceret?

Usque ad pientissimum obitum suum S. Ioannes M. Vianney officii retinentissimus fuit in docendo sive christifideles curis suis commissos, sive pios advenas qui eius stipabant tem-

⁸² Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 3897, p. 272.

⁸³ Cfr. *Alloc.*, d. 16 Martii a. 1946; *A. A. S.*, XXXVIII, 1946, p. 186.

dunt. Nihilominus sacerdos reminisci debet, ex arcanis Divinae Providentiae consiliis aeternam plurimorum hominum sortem indivulsam esse a sua ipsius pastoralis sollertia suaeque sacerdotalis vitae exemplis. Vis autem huiusmodi considerationis, nonne tanta est, ut torpentes salutariter permoveat, alacres vero Christi operarios ad flagrantiora excitet studia?

Cum autem, ut memoriae traditur, « ipse omni tempore animorum necessitatibus praesto fuerit », ⁸⁰ S. Ioannes M. Vianney, utpote bonus pastor, hoc etiam egregie praestitit, ut ovibus suis christianae veritatis alimoniam abunde suppeditaret. Revera quovis vitae suae tempore sacrum contionatorem egit et catecheseos magistrum.

Ut huic explendo muneri par esset, quod primum et maximum officium a Concilio Tridentino nuncupatum est, norunt omnes quam impenso constantique labori ipse vacaverit. Nam studiorum curriculum, aetate iam propecta peractum, onerosum profecto illi fuit; ac primi ad populum habiti sermones noctes pervigiles bene multas postularunt. Quantum inde verbi Dei administri sumere possunt, quod imitentur! Equidem sunt qui, dimissa fere omni studiorum cura, nimis facile ab eius exigua eruditionis copia perperam excusationem sibi quaerant. Hi potius in exemplum sibi proponant strenuam animi constantiam, qua Arsienis Curio se aptum grandi huic perfungendo ministerio reddidit pro sui ingenii dotibus: quae quidem non ita tenues fuerunt, ut fert vulgaris opinio, cum mentis perspicuitate rectoque iudicio polleret. ⁸¹

Ceterum sacri ordinis viri communes eas rerum humanarum notitias, eamque doctrinae sacrae copiam comparare sibi debent, quae ingenio atque officio suo apte convenient. Atque utinam animorum pastores hac in re tantam industriam collocent,

⁸⁰ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 580.

⁸¹ Cfr. *Ibid.*, t. 3897, p. 444.

quanta Arsiensis Curio nisus est, ut discendi salebras difficultatesque devinceret, memoriam exercitatione firmaret, ac praesertim scientiam hauriret a Cruce Domini, quae librorum maximus est. Qua de causa ipsius Episcopus obtrectatoribus quibusdam respondit: « Nescio an sit eruditus; tamen superno lumine nitet ».⁸²

Iure igitur meritoque Decessor Noster fel. rec. Pius XII non dubitavit sacris Urbis contionatoribus veluti exempli formam humilem hunc ruricolam Curionem proponere: « Sanctus Arsiensis Curio minime fuit praeditus insita oratoris virtute, quali P. Segneri aut B. Bossuet praestitere. At illa sententiarum lumina, quae viva, clara, alta eius menti inerant, referebantur in sonitum vocis, ex oculorum intuitu elucebant atque audientium cogitationi et sensui notiones, imagines aptas, accommodas, ac leporis plenas similitudines subiciebant, quae Sanctum etiam Franciscum Salesium in admirationem rapere potuissent. Hi sunt oratores, qui christifidelium animos sibi conciliant. Qui plenus est Christi, haud difficulter praesidia viasque invenit, quibus ceteros Christo adiungat ».⁸³ Hisce verbis Arsiensis Curio utpote catecheseos magister ac sacer contionator mirum in modum depingitur. Cum autem, terrestris vitae exitu properante, vox eius nimis languida audientes attingere non posset, ignito oculorum coniectu, lacrimis, gemitibus divinum amorem testantibus, acerbi maeroris significationibus, cum vel tantum culpae cogitatio in animum subibat, ad frugem bonam convertebat fideles, qui ipsius cathedram circumsaepiebant. Quomodo enim poterant non omnes vehementer commoveri, cum eiusmodi vita, omnino Christo dedita, ipsis tam luculenter praeluceret?

Usque ad pientissimum obitum suum S. Ioannes M. Vianney officii retinentissimus fuit in docendo sive christifideles curis suis commissos, sive pios advenas qui eius stipabant tem-

⁸² Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 3897, p. 272.

⁸³ Cfr. *Alloc.*, d. 16 Martii a. 1946; *A. A. S.*, XXXVIII, 1946, p. 186.

plum, cum denuntiando « opportune, importune »⁸⁴ mala omnia, sub qualibet laterent specie, tum praesertim ad Deum animos sublime erigendo; nam « magis optabat virtutis speciosa, quam vitii demonstrare deformia ».⁸⁵ Omnino enim intellegebat humilis hic sacerdos, quanta esset verbi Dei magisterii dignitas et granditas. « Dominus Noster — aiebat — qui ipsa est veritas, non minoris aestimat suum verbum quam suum Corpus ».

Facile igitur animadvertitur, magno gaudio Decessores Nostros affectos esse, cum christianae plebis moderatoribus huiusmodi exemplum ad imitandum indicarent; nam profecto plurimi interest, sacrum clerum docendi munus sedula diligentia exercere. « Hic praestat — hac de re inquit S. Pius X — hoc unum consecrari atque urgere, nullo sacerdotem quemlibet graviore officio teneri, nullo arctiori nexu ligari ».⁸⁶ Hoc igitur monitum, quod Decessores Nostri firma constantia iteraverunt et in Codicis quoque Iuris Canonici⁸⁷ praescripta insertum est, vobis, Venerabiles Fratres, iterum adhibemus, saecularibus Sancti Arsienensis catechistae et contionatoris vertentibus sollemnibus. Quam ad rem, laudando incitamus studia, in quae auspicio ductuque vestro, circumspecte et prudenter compluribus in regionibus incumbitur, ut religiosa institutio iuvenili et adultae aetati, multiplici forma eademque locorum adiunctis apte impertienda, in melius usque succrescat. Sunt haec conamina quidem utilia; at, dum haec saecularis commemoratio celebratur, Deus novo in lumine vult collocatam miram apostolici afflatus vim, cui omnia cedunt, huius sacerdotis, qui verbis atque vitae suae operibus Christi cruci adfixi testimonium reddidit « non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis, sed in ostensione spiritus et virtutis ».⁸⁸

⁸⁴ II Tim. IV, 2.

⁸⁵ Cfr. Arch. Secret. Vat., t. 227, p. 185.

⁸⁶ Litt. Encyc. Acerbo nimis; Acta Pii X, 2, p. 75.

⁸⁷ C. I. C., can. 1330-1332.

⁸⁸ I Cor. II, 4.

Reliquum Nobis est, ut S. Ioannis M. Vianney pastorale ministerium fusius recolamus, quod in diuturno vitae ipsius spatio adsiduum fuit veluti martyrium, et in quo perfungendo sacramenti Paenitentiae administratio peculiari laude refulsit atque uberrimos salutareque edidit fructus. « Cotidie quindecim fere horas aures admissa fatentibus patienter praebebat. Tantus labor summo mane incohabatur et usque ad multam noctem producebatur ».⁸⁹ Cum autem defatigatione fracto quinque diebus ante obitum ei defuere vires, ad lectum, ubi moriturus iacebat, postremi paenitentes accesserunt. Numerus eorum, qui sub exitum vitae eius singulis annis ad eum visendum contendebant, ad hominum octoginta milia, uti fertur, supputatur.⁹⁰

Vix cogitatione perpendi possunt acerbitates, incommoda, corporis molestiae viri huius, qui interminabili diuturnitate in tribunali Paenitentiae sacris excipiendis Confessionibus assidebat, eo vel magis quod ieiuniis, macerationibus, infirmitatibus, vigiliis, somni ademptione confectus erat. At praesertim animi angoribus, qui eum penitus opplebant, vexabatur. Audite gementis voces: « Tanta — aiebat — in Deum impie committuntur, quae ad huius mundi finem poscendum nos interdum permoveant! ... Arsiense oppidum petendum est, ut peccatorum gravitas ac paene infinita multitudo compertae habeantur ... Quid agendum sit, pro dolor, ignoramus, nihil aliud faciendum putamus, nisi ut lugeamus et Deo admoveamus preces ». Ac praeterea sanctus hic vir adicere poterat, se noxarum expiationis partem sibi ultro suscipere. Etenim iis, qui de hac re eum consulebant: « Parvum tantum — respondebat — paenitentiae onus peccata rite confitentibus impono; cetera eorum loco ipse perago ».⁹¹

Profecto S. Ioannes M. Vianney « miseros peccatores », ut

⁸⁹ Cfr. *Arch. Secret. Val.* t. 227, p. 18.

⁹⁰ Cfr. *Ibid.*

⁹¹ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 1018.

aiebat, in oculis et in animo semper gerebat, spe motus fore, ut cerneret eos ad Deum tandem se convertere et fletus ob sua ipsorum admissa fundere. Huc omnes eius curae et cogitationes spectabant, itemque ad id pertinebat opus, in quod tempus omne et vires fere totas impendebat.⁹² Experientia et usu sacri Paenitentiae tribunalis, in quo noxarum vincula solvebat, intellexit quanta culpis inesset malitia et quam saevam vastationem hominum animis peccatum afferret. Id taetris coloribus depingere solebat: « Si nos — ut asseverabat — fide praediti, animum mortali noxa maculatum penitus intueremur, terrore capti emoreremur ».⁹³

Ad ipsius autem doloris verborumque vim augendam, inferorum poenae animis obfirmatis in peccatis luendae minus valebant, quam angor ob divinum amorem aut oblivione neglectum aut offensa violatum. Quae quidem scelerum pervicacia tantaeque Dei bonitatis ingrata oblivio efficiebant, ut uberes ex eius oculis lacrimae profluerent. « Amice mi — aiebat — lugeo quia non luges ».⁹⁴ At contra, quanta benignitate sollertem operam dabat, ut peccatorum animi paenitentia compulsi ad spem bonam erigerentur. Nullis parcebat laboribus, ut se iisdem praeberet divinae administrum misericordiae; quae quidem, ut ipsius verbis utamur, « instar fluminis exundantis, secum omnes trahit animos », ⁹⁵ ac plus quam materna palpitat caritate, « cum Deus citius det veniam, quam ex igne mater natum eripiat ».⁹⁶

Arsiensis Curionis exemplis excitati animorum moderatores curent, ut huic tantae gravitatis officio alacres debitaque doctrina instructi se dedant, cum illic potissimum divina misericordia tandem humanae malitiae victrix emergat, atque illic sceleribus abluti homines Deo reconcilientur. Iidem reminiscantur

⁹² Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 18.

⁹³ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 290.

⁹⁴ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 999.

⁹⁵ Cfr. *Ibid.*, t. 227, p. 978.

⁹⁶ Cfr. *Ibid.*, t. 3900, p. 1554.

etiam oportet, a Decessore Nostro fel. rec. Pio XII « gravissimis verbis », eorum reprobata esse opinionem, qui parvi faciant crebrum Sacramenti Paenitentiae usum, cum de venialibus admissis agatur; hic enim Summus Pontifex edixit: « Ad alacriorem cotidie per virtutis iter progressionem faciendam, maxime commendatum volumus pium illum, non sine Spiritus Sancti instinctu ab Ecclesia inductum, crebrae confessionis usum ». ⁹⁷ Itemque fore omnino confidimus, ut sacrorum administri prae ceteris fideliter obtemperent Iuris Canonici praescriptis, ⁹⁸ quae Paenitentiae Sacramentum, assequendae sanctimoniae tantopere necessarium, pie certoque tempore frequentari iubent; ac maxima, ut oportet, instantes illas adhortationes aestimatione et usu prosequantur, quae ab eodem Decessore Nostro de hac re haud semel « dolenti animo » impertitae sunt. ⁹⁹

Dum Encyclicae hae Nostrae Litterae ad exitum properant, vobis, Venerabiles Fratres, asseverare cupimus qua suavissima spe teneamur, fore ut saecularia haec sollemnia, divina favente gratia, sacerdotum omnium acrius exacuant studium ad sacrum ministerium incensiore alacritate peragendum, ac praesertim « ad primum sacerdotum officium, hoc est officium suae ipsius procurandae sanctitatis ». ¹⁰⁰

Cum ex hoc Supremi Pontificatus fastigio, ad quod arcano Dei Providentis consilio evecti sumus, sive ad ea mentem convertimus, quae in spe expectationeque animorum sunt, sive ad tot terrarum orbis regiones nondum Evangelii luce collustratas, sive denique ad innumeras christianae plebis necessitates, semper oculis obversatur Nostris sacerdotis imago. Si sacerdos deesset, vel cotidiana ipsius opera deficeret, apostolica incepta

⁹⁷ Litt. Encyc. *Mystici Corporis*; A. A. S., XXXV, 1943, p. 235.

⁹⁸ C. I. C., can. 125, § 1.

⁹⁹ Cfr. Litt. Encyc. *Mystici Corporis*; A. A. S., XXXV, 1943, p. 235; Litt. Encyc. *Mediator Dei*; A. A. S., XXXIX, 1947, p. 585; Adhort. Apost. *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 674.

¹⁰⁰ Adhort. Apost. *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 677.

omnia, ea etiam quae praesenti huic aetati maxime idonea videntur, quid tandem prodessent? Quid valerent vel ipsi e laicorum ordine viri, qui generoso animo adiutricem in apostolatu navant operam? Hos igitur omnes sacrorum ministros, quos Nos tantopere diligimus et in quibus Ecclesia tantam spem positam habet, hos sacerdotes, dicimus, Iesu Christi nomine paternoque animo appellare non dubitamus, ut fidelitate summa ea omnia praestent, quae ab ipsis ecclesiasticae dignitatis gravitas expostulat. Appellationi huic Nostrae vim addant haec S. Pii X sapientissima verba: « Ad Iesu Christi Regnum in orbe promovendum, nihil magis necessarium est, quam ecclesiasticorum virorum sanctimonia, ut exemplo, verbis, doctrina christifidelibus praeaeant ».¹⁰¹ Quod quidem hisce verbis cohaeret, a S. Ioanne M. Vianney coram Episcopo suo prolatis: « Si vis Dioecesim totam ad Deum converti, curiones omnes oportet sancti fiant ».

Vobis autem, Venerabiles Fratres, in quos potissimum cleri vestri sanctitudinis grave recidit onus, hos dilectissimos filios enixe commendatos volumus, ut difficultatibus interdum gravibus, quibus vel eorum vita vel explenda munera premuntur, solliciti obviam eat. Quid efficere non valet Episcopus, qui clerum suae vigilantiae creditum adamat, sibi devinctum habet, revera cognoscit, adsidua cura prosequitur, forti ac paterno animo moderatur? Si universae dioecesis pastoralis sollicitudo vobis incumbit, eorum tamen singularis omnino cura gerenda est, quos in sacro ordine constitutos muneris vestri tam proximos adiutores habetis ac tam sacris vinculis vobismet ipsis consociatos sentitis.

Christifidelibus etiam universis paternas adhortationes adhibere volumus, saecularis huius celebritatis opportunitatem nacti, ut pro sacerdotibus suis instantes ad Deum admoveant preces, atque adeo ad ipsorum sanctimoniam iuvandam pro sua cuiusque parte conferant opem. Multa hodie cum spe ex-

¹⁰¹ Cfr. Epist. *La ristorazione*; Acta Pii X, I, p. 257.

spectationeque ii, qui flagrantiore pietate praestant, ad sacerdotem suos oculos animosque convertunt. In eo enim, cum ubique late vigeant et pecuniae dominatus, et sensuum illecebrae, et elata nimis technicae disciplinae aestimatio, virum intueri volunt, qui Dei nomine loquatur, qui firma animetur fide, et qui, sui ipsius quasi immemor, incensa flagret caritate. Animadvertant igitur omnes, multum se afferre posse auxilium, ut sacrorum administri hanc excelsam assequantur metam, si modo sacerdotali dignitati debitam reverentiam adhibeant, si qua par est aestimatione eorum pastorale munus eiusque difficultates perspecta habeant, et si denique adiutricem operam actuosiore usque studio iisdem praestent.

Facere autem non possumus, quin peculiari modo paternum animum ad iuvenes convertamus Nostrum, quos incensiore caritate complectimur et in quorum opera spem futuri aevi collocat Ecclesia. Messis quidem multa, sed operarii pauci.¹⁰² Quot in regionibus Evangelicae veritatis praecones laboribus confecti eos summo desiderio exspectant, qui in suas partes sufficiantur. Haud desunt populi, qui supernae magis quam terrenae alimoniae fame misere languescant! Quis caelestem vitae veritatisque dapem eis afferat? Fore utique omnino confidimus, ut aetatis nostrae iuvenes, haud minus quam anteactis temporibus, Divini Magistri invitationi, ad necessariam hanc causam provehendam quod attinet, generose respondeant.

Arduis profecto in rerum adiunctis saepe sacerdotes versari solent. Nec mirandum hoc est; nam Ecclesiae osores primum sacrorum administros vexationibus et insidiis hostiliter petunt, quia, ut ipse Arsienensis Curio fatebatur, qui religionem evertere volunt, primo sacerdotes odio lacessunt.

Attamen, hisce etiam in gravissimis difficultatibus, excelsa verique nominis felicitas oritur sacerdotibus, religionis studio flagrantibus, ex sui ipsius muneris conscientia, cum se noverint

¹⁰² Cfr. MATTH. IX, 37.

a Divino Servatore idcirco vocatos, ut rei sanctissimae auxiliatricem operam navent, quae nempe ad hominum redimendos animos et ad Mystici Christi Corporis incrementum spectat. Christianae igitur familiae excelsum munus considerent donandi scilicet Ecclesiae sacerdotes; atque adeo laeto gratoque animo sacris ministeriis offerant filios.

Sed cum adhortatio haec Nostra vestrum quoque animum vehementer commoveat, Venerabiles Fratres, haud necessarium est in ea diutius immorari. Pro certo enim habemus vos sollicitudinem animi Nostri eiusque suadendi vim penitus intellegere, ac data opera participare. Interea autem S. Ioannis M. Vianney deprecationi hoc committimus tanti momenti negotium, cum quo innumerabilium hominum salus coniungitur quam maxime.

Ad Deiparam etiam, cuiuslibet labis ab origine expertem, oculos nostros convertimus. Paulo antequam Sanctus Arsiensis Curio diuturnum aetatis suae curriculum, caelestibus meritis onustum, complevit, alia in Galliae regione ipsa conspiciendam se praestitit innocenti humilique puellae, ut per eam ad precum et christianae paenitentiae studium homines materno invitaret hortatu; quae quidem augusta vox, post exactum saeculum adhuc animos percellens, longe lateque quasi in immensum resonat. Profecto ea quae gessit et locutus est ille ad Caelitum Sanctorum honores evectus sacerdos, cuius saecularem celebramus memoriam, praevio quodam caelesti lumine supernaturales veritates collustrarunt, quae in Lapurdensi specu insonti puellae patefactae sunt. Ipse enim qui labis expertem conceptum Deiparae Virginis religiosissimo colebat obsequio, anno MDCCCXXXVI paroeciale templum Mariae sine culpa Conceptae dicavit, ac summo pietatis et gaudii affectu, anno MDCCCLIV, catholicum dogma, quo huiusmodi veritas falli nescio iudicio sancita est, venerabundus excepit.¹⁰³

¹⁰³ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 90.

Meritissima igitur cum gratiarum actione summo Deo debita has coniungimus geminas saeculares memorias, quae ad Lapurdum et ad Arsiense oppidum spectantes, altera alteram provide subsequendo, valde honestant dilectissimam Nobis Nationem, quae in sinu suo sanctissima illa loca esse gloriatur. Tot beneficiorum memores ac fiducia freti nova fore ad Nos et ad universam Ecclesiam affluxura bona, a sancto Arsiensi Curione precem illam mutuamur, quae e labiis eius saepissime edebatur: « Benedicta sit sanctissima et labis expers Conceptio beatissimae Virginis Mariae, Dei Matris. Omnes nationes laudent, omnes terrae invocent et praedicent Immaculatum Cor tuum! ».¹⁰⁴

Valde fore confisi, ut haec S. Ioannis M. Vianney saecularis celebranda memoria ubique terrarum piam excitet alacritatem sive sacerdotum sive eorum, qui ad sacerdotium suscipiendum divino impulsu vocantur, itemque omnium christifidelium actuosiores efficiat curas in iis provehendis, quae ad sacerdotum vitam et munera attinent; singulis universis, vobisque imprimis, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem, caelestium gratiarum conciliatricem Nostraeque benevolentiae testem, effusa caritate impertimus.

Datum Roma, apud S. Petrum, die 1 mensis Augusti, anno MDCCCCLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

¹⁰⁴ Cfr. *Arch. Secret. Vat.*, t. 227, p. 1021.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

CHANGANACHERRENSIS ET ALIARUM

DIOECESIS « CHANGANACHERRENSIS » IN ORDINEM ARCHIDIOECESIUM REDIGITUR.
NOVA PRAETEREA PROVINCIA ECCLESIASTICA CONSTITUITUR, EIUSDEM NOMINIS.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Regnum caelorum, hoc est Ecclesia, quod Christi ipsius voce grano sinapis assimilatum est, minimo quidem at laetissimae spei semini, Dei munere et apostolicorum praeconum labore ita fines protulit ut nulla iam sit gens, quam non christiana fides renovaverit, populus quem non splendida veritatis fax illuminaverit, natio quam evangelicae praedicationis virtus non auxerit. Quod cum singulari ratione in regione Indica, quae Kerala vocatur, evenerit, censuit atque statuit Pius Pp. XII, venerabilis Decessor Noster, ibi loci novam nonnullarum diocesium ordinationem esse faciendam, eo sane consilio ut fidelium christianorum chaldaicomalabarici ritus utilitatibus inserviret. Quae cum ita sint, de sententia venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, deque Nostra apostolica auctoritate, post eorum consensum suppletum qui in hac re aliquid iuris haberent, ea quae Decessor Noster decrevit ad exitum adducentes, haec quae sequuntur sancimus et iubemus. Dioecesim Changanacherrensem in ordinem archidiocesium redigimus, cum iuribus et honoribus, oneribus atque obligationibus, quae ad tales Ecclesias respiciunt; simul novam provinciam ecclesiasticam constituimus, cuius caput erit ipsa Changanacherrensis Sedes, suffraganeae vero Palaiensis et Kottajamensis dioeceses. Sacer autem huius archidioecesis Praesul, sive primus sive successores, omnia iura et onera habebit datae dignitatis propria. Inter privilegia vero hoc annumerare placet; posse eum scilicet et Crucem ante se ferre intra fines provinciae, et Pallio uti, dummodo in publico Consistorio illud impetaverit. Ceterum, haec omnia quae mandavimus dilectus Filius Noster Valerianus S. R. E. Cardinalis Gracias, Archiepiscopus Bombajensis, exsequi curabit vel quem ipse delegaverit, onere facto documenta rei

actae conscribendi, quorum sincera exempla ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali cito mittet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die decimo mensis Ianuarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario

DOMINICUS Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

✠ EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Congr. pro Ecclesia Orientali a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Canc. Ap. tab., vol. XCIX, n. 78.

II

CUSCHENSIS
(SICUANENSIS)

QUIBUSDAM AB ARCHIDIOECESI CUSCHENSI DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA EFFICITUR PRAELATURA NULLIUS, « SICUANENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universae Ecclesiae rebus quam aptissime consulere cupientibus, et omnium fidelium necessitatibus per accommodatiores quoque circumscriptionum divisiones subvenire, visum est Nobis preces esse accipiendas venerabilis Fratris Francisci Lardone, Archiepiscopi titulo Rhizaeani atque in Peruviana Republica Apostolici Nuntii, qui ab hac Apostolica Sede postulavit ut, peramplo dismembrato archidioecesis Cuschensis territorio, nova ibi conderetur praelatura « nullius ». Audito ergo quid hac super re sentiret venerabilis Frater Carolus Maria Jurgens Byrne, Archiepiscopus Cuschensis, consensuque eorum suppleto qui in hoc negotio aliquod ius habeant, summa potestate Nostra haec quae sequuntur decernimus ac iubemus. Ab archidioecesi Cuschensi integrum territorium separamus civilium provinciarum, quas Canchis, Canas, Espinar, Chumbivilcas vulgus nuncupat; ex iisque novam efficimus praelaturam « nullius », *Sicuanensem* appellandam iisdemque terminandam finibus atque civiles provinciae, e quibus fit. Novae ergo huius praelaturae « nullius » fines hi erunt: ad septemtrionem, archidioecesis Cuschensis; ad orientem solem, dioecesis Puniensis; ad meridiem, archidioecesis Arequipensis; ad occidentem solem, dioecesis Abancaiensis. Ecclesiae sedes Praelatique Ordinarii domicilium in urbe Sicuani collocari volumus, atque templum B. M. V. omni labe expertis, in eadem urbe exstans, ad dignitatem evehi praelaticiae aedis. Sive autem Praelato sive praelaturae iura concedimus et privilegia, quae huiusmodi sacris Praesulibus eorumque Ecclesiis sunt propria; sacrorum vero Antistiti obligationes quoque et onera imponimus, quibus ceteri eiusdem gradus astringuntur. Hanc praelaturam « nullius » suffraganeam facimus metropolitanae Ecclesiae Cuschensi, eiusque Praesulem Cuschensi Archiepiscopo obnoxium. Cum autem magni momenti sit iuvenes ad sacerdo-

tium vocatos apte conformare et educare, iubemus ut quam primum Praelatus Ordinarius elementarium saltem Seminarium, ad iuris communis leges et normas a S. Consilio de Seminariis et Studiorum Universitatibus traditas, excitare curet; ex quo electi iuvenes in Urbem mittantur, in Pontificium Collegium Pianum Latinum Americanum, ut philosophicis ac theologicis disciplinis instituantur. Quod ad clerum attinet decernimus ut simul ac Sicuanensis Praelatura condita erit, sacerdotes Ecclesiae illi censeantur ascripti, in cuius territorio beneficium aut ecclesiasticum officium legitime retineant; ceteri autem clerici, in cuius territorio legitime degant. Mensam praelaticiam, quam dicunt, constituent Curiae emolumenta, fidelium pecuniae sponte datae, dos a civili auctoritate concessa et congrua bonorum archidioecesis Cuschensis pars, quae novae praelaturae continget ex divisione ad normam canonis 1500 C. I. C. facienda. De praelaturae regimine, religionis rerum et temporalium bonorum administratione aliisque huiusmodi, servanda iubemus, quae sacri canones praescribunt. Volumus praeterea ut omnia documenta et acta, quae eandem eiusque clericos et fideles atque bona temporalia respiciunt, a Curia archidioecesis Cuschensis ad Curiam transmittantur Sicuanensem, in condendo tabulario diligenter aservanda. Quae per has Litteras decrevimus effici curabit venerabilis Frater Franciscus Lardone, quem diximus, cui scilicet omnes facultates et potestates tribuimus agenda rei necessarias et opportunas, quas poterit cuilibet viro delegare, dummodo sit in ecclesiastica dignitate constitutus. Qui autem rem ad effectum deducet ei onus imponimus de acta re documenta exarandi atque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem mittendi. Quodsi tempore executionis alius Nostrae in Peruviana Republica Nuntiaturae praesit, hic iussa Nostra efficienda curabit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae

Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die decimo mensis Ianuarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario

DOMINICUS Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. XCIX, n. 68.

ALLOCUTIONES

I

*Ad Excellentissimum Virum Nobusuke Kishi, supremi Consilii publicae rei administrandae in Japonia Praesidem. **

Monsieur le Premier Ministre,

Nous sommes heureux d'accueillir Votre Excellence aujourd'hui dans Notre Demeure et de saluer en sa personne une Nation si justement réputée pour le nombre de ses fils, leur intelligence subtile, leurs capacités remarquables dans le domaine de la technique, leur volonté tenace dans la poursuite des objectifs qu'ils se sont fixés. A ces qualités natives du Peuple Japonais s'ajoutent encore, par une heureuse libéralité du Ciel, la grande distinction de ses manières, son sens de la famille et le respect profond de ses nobles traditions.

Au moment où s'entend encore l'écho joyeux de l'enthousiasme qui a rassemblé dans un élan unanime les fils du Japon à l'occasion du mariage de Son Altesse le Prince Impérial, il Nous plaît de rappeler

* Habita die 21 Iulii mensis a. 1950.

à Votre Excellence que Nous ne demeurâmes pas étranger à cette allégresse d'un Peuple qui Nous est cher et que le Prince Héritier fut reçu il y a quelques années, par Sa Sainteté Pie XII de vénérée mémoire.

En tant que Successeur de ce Pape éminent — et Nous savons le prestige si grand d'homme de la paix dont Il jouissait auprès de vos compatriotes — et comme Chef spirituel de l'Eglise Catholique dont les fidèles sont répandus dans le monde entier, Nous voulons souligner l'accueil que le Christianisme rencontra voici bien longtemps en terre japonaise ainsi que les vestiges séculaires qu'il y laissa. A cette épopée ancienne est lié le nom du saint apôtre de l'Extrême-Orient, François-Xavier. Grâce aux labeurs de ce pionnier de l'Evangile et de ses continuateurs, la semence chrétienne prit dans certaines âmes nippones un enracinement si profond que les prêtres de Jésus-Christ, lorsqu'ils posèrent à nouveau le pied sur le sol japonais voici exactement un siècle, trouvèrent avec émotion un Christianisme fidèlement transmis de génération en génération. Mais de nos jours quelle maturité manifestent les œuvres catholiques si pleines de vigueur et de promesses !

Nos fils catholiques du Japon forment aujourd'hui des communautés assez considérables et se font remarquer — comme Nous venons d'en recevoir avec une paternelle satisfaction l'attestation aimable de Votre Excellence — non seulement par leur loyauté et leur fidélité aux institutions nationales, mais encore par l'ardeur déployée à la cause de l'enseignement, par la vitalité de leurs initiatives sociales et charitables, par la générosité enfin de leurs réalisations médicales et hospitalières. Toute cette action est la mise en pratique des leçons puisées dans l'Evangile et en même temps le fruit du désir ardent que nourrissent les catholiques japonais de contribuer à la prospérité toujours plus grande de leur patrie et de se compter par le dévouement parmi les premiers de ses enfants.

Nous voulons donc, Monsieur le Premier Ministre, que vous emportiez de cette visite qui Nous fut si agréable les vœux fervents que Nous formons de tout cœur pour Sa Majesté l'Empereur Hirohito et la Famille Impériale, pour votre personne et pour le noble Peuple Japonais, sur lequel Nous appelons volontiers l'abondance des divines bénédictions.

II

*Is qui interfuerunt Congressui ex omnibus nationibus Romae habito, de auxilio ferendo oculorum lumine privatis. **

Diletti Figli,

Nell'atto di accogliervi nella Nostra casa siamo commossi. A voi dell'Unione Italiana dei Ciechi ed ai delegati di 46 Nazioni, riuniti in questi giorni a Roma, per il Congresso Mondiale della Organizzazione per la Protezione Sociale dei Ciechi, diamo il benvenuto particolarmente cordiale.

La vostra numerosa assemblea, così diversa da tutte le altre che riceviamo, procura all'animo Nostro paterno, aperto a tutte le gioie e a tutte le pene dei figli, un vivo sentimento di cristiana carità, e di speciale predilezione verso di voi.

Vorremmo accogliervi con le stesse premure di Gesù, il cui cammino terreno fu seminato di continui, benefici incontri coi sofferenti, tra i quali il primo posto fu specialmente riservato ai ciechi. Oh, quali pagine commoventi si ritrovano nel Vangelo, quando sono narrate le prodigiose guarigioni di costoro! Oh, pagine benedette di Matteo, Marco, Luca e Giovanni, che la Chiesa fa spesso sue nel seguito dell'anno liturgico. Esse dipingono coi colori della speranza e della misericordia quegli incontri di Cristo coi suoi prediletti; i suoi gesti pieni di amore, con cui toglieva dai loro occhi il velo doloroso della materiale cecità, e inondava il loro spirito della vera luce, e l'anima della pace con Dio! E ciò che in quelle narrazioni, così vive ed efficaci, colpisce la mente e il cuore, è la fede che strappava a Gesù il miracolo.

Voi pure, diletti figli, avete fede. L'abbiamo sentito dalle vostre parole. Di fatto, più degli altri figli Nostri, voi potete sentire e spiritualmente vedere in Noi che vi parliamo quello stesso Gesù, che Ci volle Suo Vicario in terra, perchè in voi nulla di ciò che è visibile riveste le idee spirituali, suggerite dalla fede. In nome di Lui Noi oggi desideriamo porgervi almeno quel conforto, che alle Nostre paterne sollecitudini è concesso di darvi, e che voi attendete con tanta speranza. E vi diciamo che il vostro è un dolore da offrire; una missione da compiere; per un traguardo da raggiungere.

* Die 29 Iulii mensis a. 1959.

1) Un dolore da offrire. Vano sarebbe il dissimulare la condizione di disagio e di difficoltà, in cui vi trovate. In un mondo in cui, talvolta, valgono solo le doti fisiche e il fulgore di belle apparenze per aprirsi una strada, o in cui, almeno, bisogna essere integri di forze nel corpo e nello spirito per trovare un lavoro, una professione, una sistemazione, voi spesso avete potuto provare, più degli altri, amarezze, delusioni, scoraggiamenti. Forse vi siete anche sentiti soli in un mondo che sembrava ignorarvi. Avete potuto versare lacrime sconfortate, note solo a Dio, che tutto vede, e ai vostri intimi, che con voi dividono le pene della vostra sventura. Sappiamo, è vero, che la società cerca di venirvi incontro con varie forme di provvidenze; e che soprattutto la benemerita Organizzazione per la Protezione Sociale dei Ciechi si prodiga in numerose intraprese, per sollevarvi a condizioni sempre più degne di vita, procurando lavoro, attività e mezzi di cultura e di progresso, secondo lo spirito dei tempi. Questi sforzi ricevono tutto il Nostro paterno plauso e incoraggiamento, e siamo lieti di cogliere la presente occasione per vivamente esortare i pubblici poteri, e tutti coloro che possono, a venire sempre più incontro alle vostre giuste esigenze.

Ma anche in condizioni ideali di vita, rimane sempre per voi la presenza della vostra dolorosa infermità. Questa Noi vi invitiamo, o diletti figli, a offrire continuamente al Signore, come profumo di incenso che salga con odore di soavità al suo cospetto. Secondo le parole dell'Apostolo, dobbiamo compiere ciò che manca alla Sua Passione.¹ Perciò il Signore, nel disegno della Redenzione, ha bisogno della vostra offerta quotidiana, compiuta in serenità di spirito e in cosciente responsabilità, per continuare la sua opera, e salvare le anime.

2) Questa è la missione che dovete compiere: apostolato silenzioso e benefico; apostolato di esempio. Nella vita, come voi sapete, non conta il rumore che si fa, le cose che si vedono, ma l'amore con cui si compie la volontà di Dio. Secondo le auree parole dell'*Imitazione di Cristo*: « È veramente grande, colui che ha una grande carità. È veramente grande, colui che è piccolo nel suo sentimento, e non dà alcun valore alla grandezza degli onori. È veramente prudente, colui che reputa come rifiuti le cose della terra, per guadagnare Cristo ».² Quando si hanno queste convinzioni, allora si gode la vera luce, quella che illumina, perché apre gli orizzonti sull'eternità. Quanti hanno la vista e non vedono!

¹ Cfr. Col., 1, 24.

² Lib. I, 3, 6.

Quanti si perdono dietro le meschinità e le miserie della vita, dimenticando Dio, l'anima, la virtù, e il loro cuore è immerso nelle tenebre della morte! Le lacrime di Gesù, versate su Gerusalemme, ci fanno comprendere l'unica cosa necessaria: « Se avessi conosciuto anche tu, in questo giorno, le cose che servono alla tua pace, ma ora sono nascoste ai tuoi occhi! ».³

Coraggio, dunque, diletti figli! La vostra fede Ci dice che la luce più preziosa, quella che mai non tramonta, è il vostro geloso retaggio, che vi sostiene nelle vostre lotte e difficoltà! Siate generosi nella missione che vi attende; operate nella carità e nella pace, pensando che nulla va perduto in terra, di quanto si compie in conformità col volere di Dio.

3) Avete infine un traguardo da raggiungere: la vita eterna, promessa a tutti gli uomini di buona volontà. Già ai partecipanti al pellegrinaggio dei ciechi belgi avemmo occasione di dire che la speranza cristiana è basata sulle parole di Gesù: « Chi mi segue non camminerà nelle tenebre, ma avrà la luce della vita ».⁴ Ogni mattina, nella Messa, riecheggiano le soavi parole del Salmo: « *Emitte lucem tuam et veritatem tuam; ipsa me deduxerunt et adduxerunt in montem sanctum tuum, et in tabernacula tua* ». Tale preghiera può ben applicarsi a voi che non godete della luce materiale degli occhi. Se nei disegni della Divina Provvidenza siete costretti a vivere con l'ausilio della solidarietà umana, è chiara e certa la disposizione divina per cui la vostra vita quaggiù si trasforma in preparazione e pegno per attingere, un giorno, la grande luce, che non è quella delle cose terrestri, talvolta punto attraenti, ma luce emanante dal Cristo glorioso. Egli con la sua grazia è presso i sofferenti e li attende nei suoi eterni splendori.⁵

Con queste parole di speranza Noi vi rinnoviamo l'espressione del Nostro più vivo affetto; e vi diamo l'assicurazione — che Ci sta tanto a cuore — che voi tenete un posto tutto speciale nel Nostro pensiero, e che le vostre aspirazioni, i vostri dolori, le vostre speranze formano oggetto della Nostra quotidiana preghiera per voi.

E in pegno delle celesti consolazioni, che abbondanti invochiamo su di voi, sulle vostre famiglie, particolarmente sui vostri bambini e su quanti vi sono di sostegno e di appoggio, vi impartiamo la Nostra Apo-

³ Luc., 19, 42.

⁴ Io., 8, 12.

⁵ Cfr. *Scritti e Discorsi*, II, Siena 1959, pp. 114-115.

stolica Benedizione, che intendiamo altresì estendere alla Presidenza Nazionale dell'Unione Italiana dei Ciechi, ai Delegati delle altre Nazioni, a tutti i collaboratori di queste provvide Istituzioni, ed alla Organizzazione per la vostra Protezione Sociale.

NUNTIUS SCRIPTO DATUS

AD EXCĒMUM P. D. ALEXANDRUM OLALIA, EPISCOPUM LIPENSEM, OB DECIMUM
EX OMNIBUS NATIONIBUS CONVENTUM, QUEM IUVENES EXPLORATORES, VULGO
BOY-SCOUTS, IN INSULIS PHILIPPINIS HABEBUNT.

We have been informed that the Tenth World Boy Scouts Jamboree is shortly to be held in Los Baños and on this auspicious occasion it is Our wish to send Our fatherly greetings.

Well aware as We are of the admirable fruits which the Boy Scout Movement can produce, in accordance with the ideals of Christian Charity and universal brotherhood, We pray that the forthcoming Jamboree may be a consoling milestone of progress in the effort to achieve the Movement's meritorious objectives.

It is Our confident hope, too, that this international meeting, prepared and organized by Our beloved children of the Philippines, and convened in a land so noted for the vitality of its Catholic faith, may serve to make the Church's teaching better known and more fully understood.

As a mark of Our paternal interest We fervently invoke upon those attending the forthcoming Jamboree an abundance of graces and blessings from Almighty God.

From the Vatican, June 30, 1959.

IOANNES PP. XXIII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ALEPPEN. ARMENORUM

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVORUM DEI SALVATORIS LILLI
A CAPPADOCIA, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM, ET SOCIO-
RUM, IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO

*An signanda sit commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum
de quo agitur.*

Incluta Seraphica Familia uberrimis sanctitudinis fructibus, nullo puncto temporis intermisso, in Ecclesia floruit. Inter beatos Caelites Sanctorum gloria fruentes, quamplurimi adnumerantur et martyres, qui pro fide dilatanda vel Ecclesiae iuribus tuendis sanguinem fuderunt, ut Christi regnum in dies quocumque dilatetur. Alii multi in agone adhuc certant, ut corona gloriae decorentur. Quos inter non minus strenuus fidei defensor, quam palma martyrii clarus, modo sistitur Salvator Lilli, qui, intra Vicariatus Apostolici Aleppensis fines, una cum aliis decem sociis, pro fide tuenda fortissime suum fudit sanguinem.

Cappadociae in Aprutiis die 19 Iunii mensis anno 1853 humili genere natus, Salvator, vix adolescens parentibus orbatus, prima rudimenta a pio quodam sacerdote accepit, quo magistro in studiis ac virtute valde profecit. Religiosae vocationis indicia fortiter persentiens, Romae die 24 Iunii anno 1870 Fratrum Minorum Ordini nomen dedit. Probatione rite expleta, religiosisque votis simplicibus emissis, solemnia die 6 Augusti mensis, anno 1874, professus est. Disciplinis deinde philosophicis ac theologicis in Urbe operam dedit: studiorum vero curriculum in Terra Sancta perfecit, ubi, die 6 Aprilis a. 1878, ad sacrum presbyteratus Ordinem evectus fuit.

Statim in bonum animarum vires insumere coepit, et sive qua religiosus, sive qua superior domus et parochus loci Murasc prius, postea oppidi Mujuk-Deresi apostolico zelo emicuit. Non modo enim gregis sibi

commissi custos, pastor ac defensor omnibus in adiunctis exstitit, sed et pater tenerrimus erga pueros, egenos et aegrotos eximia caritate fulsit: humanissime schismaticos et mahometanos habebat, eosque beneficiis reficiebat, et ad fidem catholicam adducere satagebat.

Dum vero tanta caritas Dei famulum urget, Turcae, anno 1895, ex futili praetextu oppidi Marasc christianos in odium fidei aggressi sunt. Civili bello exorto catholicos Armenos inter et Musulmanos, parochus fugam sibi a consodalibus bis oblatam, ut se salvaret, firmo animo refutavit, immo auxilium a gubernio civili poposcit ut excidia cessarent. At milites ad hospitium venerunt, et, licet benigne sint excepti, Dei Famulum crudeliter vulnerarunt, ac funibus postea vinctum una cum decem christianis loci raptum, apud rivum Keur-Soulou, postquam pluries eum tentassent ut christianam religionem eiuraret et islamismum amplexaretur, interfecerunt corpusque combusserunt, die 22 Novembris anno 1895. Salvatorem Lilli ad palmam martyrii comitati sunt et cum eo pro Christi fide sanguinem fuderunt Baldji Oghlou Ohannes, Cogia Oglan Oghlou Khacir, Khodianin Oghlou Kadir, Kouradji Oghlou Zeroun, Dimbalac Oghlou Wartavar, Tachdji Oghlou Levon, Jeremia, Patris Salvatoris famulus, David Oghlou David, Toros frater David, Vanes Oghlou Simon.

De fama martyrii, quae adhuc viva perseverat, ordinarius processus instructus fuit annis 1930-32 in Vicariatu Apostolico Aleppensi, rogatorialis vero Romae, Parisiis, Neapoli, Compostellae et in Perside. Qui omnes Romam delati, S. Rituum Congregationi exhibiti sunt. Iuris deinde ordine servato, scriptisque perquisitis, revisis et approbatis, quum nihil obstet quominus ad ulteriora procedi possit, instante Revmo P. Antonio Cairoli, sollertissimo Ordinis Fratrum Minorum postulatore generali, inspectisque postulatoriis litteris plurium S. Romanae Ecclesiae Cardinalium, Archiepiscoporum et Episcoporum, nec non Moderatorum Generalium Ordinum et Congregationum religiosarum ac quorundam nobiliorum virorum, Ems ac Revms Dominus Fridericus Cardinalis Tedeschini, Episcopus Tusculanus, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis S. Rituum Congregationis Comitiis, die 27 Ianuarii mensis proxime elapsi ad Vaticanum habitis, dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit commissio introductionis causae, in casu et ad effectum de quo agitur.* Et Emi ac Revmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, auditis et suffragiis Praelatorum Officialium, praesertim R. P. D. Silvii Romani, sanctae Fidei Promotoris Generalis, re diligenti studio perpensa, rescribere censuerunt:

Affirmative, seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Ioanni Papae XXIII per infrascriptum S. Rituum Congregationis Cardinalem Praefectum relatis, Sanctitas Sua, Sacrae eiusdem Congregationis sententiam ratam habens, probare, simulque *Commissionem introductionis causae Servorum Dei Salvatoris Lilli a Cappadocia et Sociorum propria manu signare benigne dignata est.*

Datum Roma, die 13 Februarii anno 1959.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ✠ S.

Henricus Dante, *Pro-Secretarius*

II

OFFICIUM ET MISSA S. LAURENTII A BRUNDUSIO, C. D., ADPROBANTUR

URBIS ET ORBIS

Vir totus apostolicus, potens in opere ac magister in sermone, sanctus Laurentius a Brundusio, Confessor, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, virtutibus meritisque clarus, a Summo Pontifice Leone Papa XIII inter sanctos caelites relatus, verbo praesertim innumerabilium animarum fidem aluit, pietatem fovit, doctrinam catholicam et Romanae Ecclesiae iura strenue defendit, christianam societatem valide tutatus est, atque in acerrimo certamine contra Protestantismi errores inito, intrepidus exstitit signifer. Eius scripta, nuper in lucem edita, quindecim amplis voluminibus collecta sunt, in quibus sermones continentur de variis argumentis; nempe de Beata Virgine Maria, de Tempore, de Sanctis, de Adventu, de Quadragesima, et commentarium in Genesim. In eis sanctus Laurentius eruditissimus apparet concionator, praeclarus theologus strenuusque apologeta. Iure merito igitur, instantibus quamplurimis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, Religiosorum Ordinum et Congregationum Moderatoribus, quos inter Revm̃us Pater Administer Generalis Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum, aliisque doctissimis viris, Sanctissimus Dominus noster Ioannes Papa XXIII, per Apostolicas Litteras in forma Brevis die 19 Martii 1959 datas, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, sanctum Laurentium a Brundusio, Confessorem, Ecclesiae Doctorem declaravit atque constituit: eiusque festum recolendum indulsit die 21 Iulii mensis, sub ritu duplici, cum Officio et Missa de Communi,

praeter Orationem et lectiones secundi Nocturni proprias et approbatas, uti in adiecto prostant exemplari. Servatis de cetero Rubricis aliisque de iure servandis. Quibuslibet contrariis non obstantibus.

Die 8 Iulii 1959.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ✠ S.

Henricus Dante, *Pro-Secretarius*

Die 21 Iulii

S. LAURENTII A BRUNDUSIO

Confessoris et Eccl. Doctoris

duplex

AD MATUTINUM

IN II NOCTURNO

Lectio IV

Lauréntius, Brundúsii in Apúlia honéstis piisque paréntibus natus, aduléscens Ordinem Fratrum Minórum Capuccinórum ingressus, philosophiam ac theologiam pénitus dídicit, complúres autem linguas et antiquas et recentiores cálluit. Sacérdos ordinátus, praedicándi munus suscepit, quod deinceps per totam fere Itáliam, aliásque Európaе regiones indeféssus obívit cum ubérrimo animárum fructu. Iudaeos evangelizáre a Summo Pontífice iussus, multos ex eis ad Christum convértit; quam plúrimos aut ab hèresi servávit immúnes, aut in eam iam prolápsos Ecclesiáe cathólicae restítuit.

Lectio V

Singulári prudéntia consiliúque dono prædítus, primum nonnúl lis Provinciis religiósas, deinde unívérso Ordini regéndo praeféctus est. Quin étiam, cum esset propter easdem virtútes Summis Pontíficibus et populórum rectóribus ipsique imperatóri acceptíssimus, ab eis saepe adhíbítus est ad gravíssimas obeúndas legatiónes. Atque eius potíssimum ópera effectum est, ut príncipes christiáni, depóstitis inter se inimicítiis, cópias suas consociáverint contra ingruéntes Turcárum turmas; quibúscum exércitus christiánu s in Hungária coadunátus, Lauréntio praeeúnte cum cruce, mílites ducésque cohortánte, celebérrimam rétulit victóriam, cuius praecipuus auctor ipse non immérito iudicátus est.

Lectio VI

Inter tot vero tantaque negotia, religiosi hominis virtutes heróico modo cóluit. Quidquid supéerat témporis oratióni impéndens, vitam interiorem cum extérna actuositáte mirífice coniúnxit. Christi passiónem récolens et sacrum fáciens ita afficiebátur, ut a lácrimis temperáre non posset; Vírginem quoque Deíparam, cui ómnia sua referébat accépta, unice diléxit. Tandem Olisipóne, quo a pópulo Neapolitáno orátor ad regem Hispániae missus fúerat, libertátis christiánae et iustítiae strénuus as-sértor, quasi in acie occúbuit anno millésimo sexcentésimo undevicésimo. Quem, in vita et post mortem a Deo supérnis signis et miráculis insignítum, Leo Papa décimus tértius in Sanctórum número rétulit. Multa relíquit scripta ad fidem cathólicam advérsus haeréticos defendéndam, et ad sacras Litteras explanándas, aut ad sanctos cēlites, in primis beatíssimam Vírginem Mariám, celebrándos. Eum Summus Póntifex Ioánnes vigésimus tértius, e sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, universális Ecclésiæ Doctórem declarávit.

AD MISSAM

Missa : « In medio Ecclesiae » de Communi Doctorum.

Oratio

Deus, qui ad árdua quæque pro nóminis tui glória et animárum salúte beáto Lauréntio, Confessóri tuo atque Doctóri, spíritum sapiéntiae et fortitúdinis contulísti : da nobis in eódem spíritu et agénda cognóscere ; et cónita, eius intercessióne, perfícere. Per Dóminum.

ELOGIA MARTYROLOGIO INSERENDA

Die 21 Iulii, primo loco :

Sancti Laurentii a Brundusio, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, qui sequenti die migravit in caelum.

Die 22 Iulii, secundo loco :

Olisipone, in Lusitania, natalis sancti Laurentii a Brundusio, Confessoris, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, quem verbi Dei praedicatione, caelesti doctrina, pontificiis legationibus, rebusque ad Dei gloriam et Ecclesiae utilitatem feliciter gestis praeclarum, Leo Papa decimus tertius Sanctorum fastis ascripsit, et Summus Pontifex Ioannes vigesimus tertius universalis Ecclesiae Doctorem declaravit, eiusque festum pridie huius diei celebrari iussit.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

ACTUS DEDICATIONIS HUMANI GENERIS IESU CHRISTO REGI

Iesu dulcissime, Redemptor humani generis, respice nos ad altare¹ tuum humillime provolutos. Tui sumus, tui esse volumus; quo autem tibi coniuncti firmiter esse possimus, en hodie sacratissimo Cordi tuo se quisque nostrum sponte dedicat. Te quidem multi novere nunquam; te, spretis mandatis tuis, multi repudiaverunt. Miserere utrorumque, benignissime Iesu, atque ad sanctum Cor tuum rape universos. Rex esto, Domine, nec fidelium tantum qui nullo tempore discessere a te, sed etiam prodigorum filiorum qui te reliquerunt: fac ut domum paternam cito repetant, ne miseria et fame pereant. Rex esto eorum, quos aut opinionum error deceptos habet, aut discordia separatos, eosque ad portum veritatis atque ad unitatem fidei revoca, ut brevi fiat unum ovile et unus pastor. Largire, Domine, Ecclesiae tuae securam cum incolumitate libertatem; largire cunctis gentibus tranquillitatem ordinis; perfice, ut ab utroque terrae vertice una resonet vox: Sit laus divino Cordi, per quod nobis parata salus: ipsi gloria et honor in saecula. Amen.

¹ Extra ecclesiam vel oratorium, loco: *ad altare*, dicatur: *ante conspectum*.

Die 18 Iulii 1959.

SSñus D. N. Ioannes Div. Prov. Pp. XXIII, abrogata oratione quae in « Enchiridion Indulgentiarum » ed. 1952, n. 271 legitur, benigne tribuere dignatus est Indulgentias quae sequuntur: 1) partialem quinque annorum a christifidelibus saltem corde contrito lucrandam, si supra relatum dedicationis actum devote recitaverint; 2) plenariam semel in mense acquirendam, accedente sacramentali confessione, sacra Communionem et alicuius ecclesiae aut publici oratorii visitatione, si quotidie per integrum mensem eundem actum pia mente iteraverint; 3) fidelibus vero, qui die festo D. N. Iesu Christi Regis in qualibet ecclesia aut oratorio, etiam (pro legitime utentibus) semipublico, interfuerint actui dedica-

tionis humani generis sacratissimo Cordi Iesu, iuxta formulam supra relatam, cum Litaniis eiusdem sacratissimi Cordis coram SSmo Sacramento sollemniter exposito, partialem septem annorum necnon plenariam, si praeterea confessionem peregerint et ad sacram Mensam accesserint. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. ☒ S.

I. Rossi, *a secretis*

SACRA ROMANA ROTA

Citatio Edictalis

NEAPOLITANA

NULLITATIS MATRIMONII (NAPPI - JADEVITO)

Cum ignoretur locus actualis commorationis domini Alexandri Jadevito, in causa conventi, eundem citamus ad comparandum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 14 Novembris 1959, hora decima, ad disputandum de dubio concordando vel ad insfrascriptum subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus pro causae definitione.

An sententia Rotalis diei 18 Aprilis 1959 confirmanda vel infirmanda sit.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Alexandri Jadevito curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Ioannes Maria Pinna, *Ponens*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 18 Iulii a. 1959.

Caietanus Pezzicara, *Notarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr. Alexandre Jadevito, défenseur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 14 novembre 1959, à

10 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

La sentence du Tribunal de la Rote en date du 18 Avril 1959 doit-elle être confirmée ou infirmée?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dite Alexandre Jadevito devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

TRIBUNAL VICARIATUS URBIS

Citatio Edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (FURINO - GUERRI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis domini Richardi Guerri, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis Vicariatus Urbis (Roma, via della Pigna 13a) die 3 Novembris, hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel ad infrascriptum subscribendum et ad diem designandam pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Richardi Guerri curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Bruno Banti, *V. Officialis*

Ex Cancellaria Tribunalis Vicariatus Urbis, die 1 Augusti 1959.

V. Frazzano, *Cancellarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr. Richard Guerri, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal du Vicariat de Rome (Roma, Via della Pigna, 13 a) le 3 novembre 1959, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant le Tribunal.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr. Richard Guerri, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Domenica, 19 luglio 1959, il Santo Padre ha ricevuto in Udienza Sua Eccellenza il Dott. HABIB BOURGUIBA, Presidente della Repubblica di Tunisia.

Martedì, 21 luglio 1959, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza NOBUSUKE KISHI, Primo Ministro del Giappone.

Sabato, 25 luglio 1959, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza CHÉOU-KANG SIÉ, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Cina, per la presentazione delle nuove Lettere Credenziali, essendo stata la Rappresentanza Diplomatica elevata al grado di Ambasciata.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, di ven. me., si degnò di nominare:

Prelati Domestici di Sua Santità:

18 gennaio	1958.	Monsig. Rivero Reyes Francesco, della diocesi di Coro.
19 aprile	»	Monsig. Tomeczek Antonio.
»	»	» Monsig. Liedtke Antonio, della diocesi di Culma.
»	»	» Monsig. Polzin Ludovico, della prelatura « nullius » di Schneidemühl.
»	»	» Monsig. Chrobak Valentino, della diocesi di Tarnów.
»	»	» Monsig. Litwin Casimiro, della medesima diocesi.
»	»	» Monsig. Wegiel Stanislao, della medesima diocesi.
16 agosto	»	Monisg. Hoppe Paolo, della diocesi di Warmia.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

- 10 luglio 1959. L'E^mo e Rev^mo Signor Cardinale Cicognani Giovanni Amleto, *Membro della Commissione Pontificia per la Redazione del Codice di Diritto Canonico Orientale*.
- 16 » » Sua Ecc.za Rev^ma Monsig. Testa Giacomo, Arcivescovo tit. di Eraclea di Europa, *Consultore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale*.
- » » » Sua Ecc.za Rev^ma Monsig. van Valenberg Tarcisio E. G., dei Frati Minori Cappuccini, Vescovo tit. di Comba, *Consultore della Sacra Congregazione de Propaganda Fide*.
- 18 » » Gli Ill^mi e Rev^mi Monsig. Pier Carlo Landucci e Antonio Piolanti e i Rev^mi Padri Michele Browne e Paolo Philippe, dell'Ordine dei Frati Predicatori, Raimondo Bidagor, Carlo Boyer e Carlo Muñoz Vega, della Compagnia di Gesù, *Consultori della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi*.
- 25 » » Le Loro Ecc.ze Rev^me i Monsig. Pietro Palazzini e Dino Staffa, gli Ill^mi e Rev^mi Monsig. Emanuele Bonet y Muixi e Valerio Donati, il Rev^mo Monsig. Saverio Paventi e i Rev^mi Padri Paolo Philippe e Tommaso Tascòn, dell'Ordine dei Frati Predicatori, Guido Brisebois, dell'Ordine dei Frati Minori, e Timoteo Bouscaren, della Compagnia di Gesù, *Consultori della Sacra Congregazione dei Religiosi*.
- 30 » » L'Illmo Signor Francesco Saverio Bernardo, *Colonnello Comandante della Gendarmeria Pontificia*.

Parimenti con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium di Sua Santità:

- 21 novembre 1958. Monsig. Sloane Carlo O'Connor, dell'arcidiocesi di Nuova York.
- 9 gennaio 1959. Monsig. Finn Carlo, dell'arcidiocesi di Boston.
- » » » Monsig. Riley Tommaso, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Sennott Roberto, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Sikora Ladislao, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Waters Patrizio, della medesima arcidiocesi.
- 30 » » Monsig. Diaz Giuseppe Emanuele, dell'arcidiocesi di Bogotá.
- 6 marzo » Monsig. De Casteljan Antonio, della diocesi di Viviers.
- » » » Monsig. Galvin Michele I., dell'arcidiocesi di Los Angeles.
- 13 » » Monsig. Brady Giovanni M., della diocesi di Sioux Falls.

13	marzo	1959.	Monsig. Monaghan Patrizio., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mulloney William L., della medesima diocesi.
20	»	»	Monsig. McNamara Timoteo Giacomo Giuseppe, della diocesi di Savannah.
3	aprile	»	Monsig. Gundl Francesco, dell'arcidiocesi di Vienna.
»	»	»	Monsig. Sweeney Giuseppe D., della diocesi di Wilming- ton.
10	»	»	Monsig. Lozer Giuseppe, della diocesi di Concordia.
»	»	»	Monsig. Op de Coul Francesco Giovanni Carlo Maria, della diocesi di Ruremonda.
24	»	»	Monsig. Puccinelli Alfredo, della diocesi di Ortona.
»	»	»	Monsig. Rossini Calliope, della diocesi di Potenza.
15	maggio	»	Monsig. Sanguineti Luigi, della diocesi di Chiavari.
»	»	»	Monsig. Gasco Giorgio, della diocesi di Mondovì.
22	»	»	Monsig. Novi Antonio, della diocesi di Nocera dei Pagani.

Prelati Domestici di Sua Santità:

21 novembre	1958.	Monsig. Broderick Edwin, dell'arcidiocesi di Nuova York.
»	»	» Monsig. Cook Terenzio, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Walsh Carlo, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Wilders Giacomo, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Engels Aroldo, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. McGuire Daniele, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Dolan Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. McCarthy Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Skehan Patrizio, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. O'Keefe Daniele, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Mahoney Gerardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Gebhard Harry, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. McCann Walter, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Scanlon Owen, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Flanagan Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Leuchs Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Ostermann Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Doersam Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Felczak Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Mulry Vincenzo de Paoli, della medesima arcidio- cesi.
»	»	» Monsig. Dougherty Daniele, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Fitzgerald Riccardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Clune Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Monsig. Marshall Roberto, della medesima arcidiocesi.
17 dicembre	»	Monsig. Ament Ernesto Paolo, dell'arcidiocesi di Du- buque.
»	»	» Monsig. Enzler Leroy Giuseppe, della medesima arcidio- cesi.
»	»	» Monsig. Friedl Francesco Pietro, della medesima arcidio- cesi.

- 17 dicembre 1958. Monsig. Halbach Arturo Antonio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Heles Federico Giorgio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Watters Loras Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
- 9 gennaio 1959. Monsig. Vincent Eugenio, dell'arcidiocesi di Boston.
- » » » Monsig. Donovan Cornelio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Schlichte Giorgio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Collins Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. O'Brien Stefano, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. O'Brien Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Mulrey Federico, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Garrick Giovanni, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Kennedy Tommaso, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Casey Giorgio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Ryan David, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Manion Giovanni, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Rattigan Bernardo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Hennessey Ambrogio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Houlihan Michele, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Linehan Pietro, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Schuyler Enrico C., dell'arcidiocesi di Filadelfia.
- » » » Monsig. Schade Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Greene Giovanni P., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Keogh Giovanni, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Kelly Eugenio A., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Montague Giorgio T., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Lyons Edoardo A., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Lynch Martino, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Mulhearn Giacomo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Valley Giacomo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Farrel Luigi F. X., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Cumiskey Giacomo, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Ostheimer Antonio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Donnelly Giovanni, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. O'Connel Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Riley Tommaso, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. McDonough Martino, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Gleason Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. McGlinn Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Noone Giovanni, della medesima arcidiocesi.
- 11 » » » Monsig. Aspinwall Maurizio Barry, della diocesi di Des Moines.
- » » » Monsig. Donahue Edwin A., della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Gaul Nicola A., della medesima diocesi.
- » » » Monsig. O'Donnell Patrizio Rayan, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. O'Leary Pietro J., della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Walker Griffin Gerald, della medesima diocesi.

14	gennaio	1959.	Monsig. Bachmann William, della diocesi di Cleveland.
»	»	»	Monsig. Fergus Francesco T., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Halloran Edoardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kelly Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mondzelewski Edmondo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Murphy Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Murphy Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Saunders Kenneth, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Whealon Giovanni F., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Weigand Bernardo I., della medesima diocesi.
16	»	»	Monsig. Calip Osmundo, dell'arcidiocesi di Nuova Segovia.
»	»	»	Monsig. Fang Cosma, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mabutas Antonio L., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Panay Bernardo, della medesima arcidiocesi.
30	»	»	Monsig. Garcia Juan Crisostomo, dell'arcidiocesi di Bogotá.
6	febbraio	»	Monsig. Bordet Pietro, della diocesi di Nantes.
»	»	»	Monsig. Dubreuil Aristide, della medesima diocesi.
13	»	»	Monsig. Pestre Marcello Francesco, della diocesi di Agen.
»	»	»	Monsig. Egging Antonio, della diocesi di Grand Island.
»	»	»	Monsig. Kenny Pietro I., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kintz Lorenzo A., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Miles Raimondo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Sindowski Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cloos Vincenzo I., della diocesi di Joliet.
»	»	»	Monsig. Wagner Giuseppe A., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Chisholm Roberto I., della diocesi di Marquette.
»	»	»	Monsig. Dunleavy Giuseppe I., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Spelgatti David P., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Tobin Patrizio, della diocesi di Plymouth.
»	»	»	Monsig. Bertman Alfonso J., della diocesi di Springfield in Illinois.
»	»	»	Monsig. Donahue Michele F., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fox Patrizio J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Haggerty Giacomo J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kipping Linus G., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schnelten Enrico B., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Sloan William T., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Whalen William B., della medesima diocesi.
27	»	»	Monsig. Hoffmann Enrico, della diocesi di Treviri.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

4	aprile	1959.	Monsig. Roiatti Corrado, dell'arcidiocesi di Udine.
»	»	»	Monsig. Toffolini Ottone, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Vicario Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Zambano Antonio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Zuliani Primo, della medesima arcidiocesi.
10	»	»	Monsig. Scrudato Angelo, della diocesi di Agrigento.

10	aprile	1959.	Monsig. Licata Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cascio Bosco Calogero, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Montante Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Casuccio Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Vaianella Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cassar Aurelio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Daino Liborio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bono Agostino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Angioni Filippo, della diocesi di Alghero.
»	»	»	Monsig. Corrias Mario, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Piras Bachisio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Grassi Luigi, dell'arcidiocesi di Brindisi.
»	»	»	Monsig. Epicoco Antonio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Anglani Andrea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Roldan Raffaele, dell'arcidiocesi di Campinas.
»	»	»	Monsig. Quercia Pasquale, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Nardin Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lopez de Almeida Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mutschele Lazzaro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Fernandes de Abreu Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Nasca Gaetano, della diocesi di Bisceglie.
»	»	»	Monsig. Podda Donato, della diocesi di Ales.
»	»	»	Monsig. Zucca Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. McLaughlin Giacomo, della diocesi di Bridgeport.
»	»	»	Monsig. De Cossio Francesco Borgia, della diocesi di Santander.
»	»	»	Monsig. Le Fort Giuseppe, della diocesi di Calgary.
»	»	»	Monsig. Brys Antonio F., della diocesi di Brugge.
»	»	»	Monsig. Macagno Carlo L., dell'arcidiocesi di Santa Fé (Argentina).
»	»	»	Monsig. Manias Silvio S., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Righini Claudio (Roma).
»	»	»	Monsig. Giuliani Giuseppe, dell'arcidiocesi di Ferrara.
»	»	»	Monsig. Mirra Angelo, della diocesi di Bisaccia.
»	»	»	Monsig. Loffredo Nicola, della diocesi di Potenza.
»	»	»	Monsig. Perfetti Fedele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lazzari Umberto, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Petrone Catello, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Verrastro Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Boccardelli Vincenzo, della diocesi di Segni.
»	»	»	Monsig. Del Giudice Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Coluzzi Guglielmo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Sinibaldi Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Da Mota Vieira Primo, della diocesi di Santos.
»	»	»	Monsig. Borowski Gerardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Dos Santos Benedetto Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Paula Nelson, della medesima diocesi.

10	aprile	1959.	Monsig. Kremer Filippo, della diocesi di Treviri.
»	»	»	Monsig. Schabram Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fassbender Enrico, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fechler Paolo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Muhlenbrock Verner, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Wagner Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Graef Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Pick Martino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schneider Michele, della medesima diocesi.
24	»	»	Monsig. Livi Angelo, dell'arcidiocesi di Firenze.
»	»	»	Monsig. Mariotti Ettore, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Marrani Adelmo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Masti Ulderico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Meneghello Giacomo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Paoletti Orazio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Poggi Pio Carlo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Poli Oliviero, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pratelli Paolo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Puliti Leone, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Santoni Antonio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Santoni Pietro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sardi Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sartini Cirano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Vignini Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Acomanni Leone, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bartalesi Vittorio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bertolini Mario, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bianchi Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bonanni Gino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cassulo Andrea Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cellai Fernando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ciampi Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Colzi Adelindo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cuccuini Ildebrando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ferretti Gino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Focacci Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Gargani Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Giorgi Angiolo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Gonnelli Mario, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bartoli Emanuele, dell'arcidiocesi di Malta.
»	»	»	Monsig. Debono Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Forino Giuseppe, dell'abbazia « nullius » di Monte Vergine.
»	»	»	Monsig. Carissimo Giovanni Battista, della diocesi di Sezze.
»	»	»	Monsig. Roccasecca Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Pernarella Mario, della diocesi di Terracina.
»	»	»	Monsig. Natalini Vincenzo, della medesima diocesi.

24	aprile	1959.	Monsig. Carrano Giovanni, della diocesi di Diano-Teg- giano.
»	»	»	Monsig. Federico Amabile, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mandia Francesco Saverio, della medesima dio- cesi.
»	»	»	Monsig. Pica Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Quagliariello Sebastiano, della medesima diocesi.
29	»	»	Monsig. Bernedo Malaga Leonida, dell'arcidiocesi di Are- quipa.
»	»	»	Monsig. La Rosa Domenico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Alvarez Emanuele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Del Caprio Giuseppe Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bernedo Malaga Fortunato, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kelaher Pietro, della diocesi di Brooklyn.
»	»	»	Monsig. McCormack Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Balkunas Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fitzgibbon Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Heneghan Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Barilla Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Genova Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Dawson Giorgio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Reagan Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cafiero Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Smiddy Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Casey Guglielmo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Donnelly Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hickey Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Asip Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Little Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Mello Giovanni Onorio, della diocesi di Cam- pina Grande.
»	»	»	Monsig. Rodas Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Borges De Carvalho Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Gomes Bueno Giovanni, della diocesi di Montes Claros.
»	»	»	Monsig. Reis Cintra Antonio, dell'arcidiocesi di San Se- bastiano di Rio de Janeiro.
»	»	»	Monsig. De Carvalho Augusto, della diocesi di Pesqueira.
»	»	»	Monsig. Larumbe Alvaro, della diocesi di San Isidro.
»	»	»	Monsig. Menini Pietro, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Becerra Cabal Guglielmo, della diocesi di Pal- mira.
»	»	»	Monsig. Vinai Giacinto, della diocesi di Mondovì.
»	»	»	Monsig. Zunino Antonio, della diocesi di Chiavari.
»	»	»	Monsig. Leveroni Romeo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Talamo Vito, dell'arcidiocesi di Amalfi.
»	»	»	Monsig. Lugli Gino, della diocesi di Carpi.

29	aprile	1959.	Monsig. Pozzetti Gino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Michelini Ottavio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Gualdi Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Uralil Stefano, della diocesi di Kottayam.
»	»	»	Monsig. Mattathil Ciriaco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Theccanat Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Nedumchira Giacomo, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, di ven. me., si degnò di conferire:

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

19 aprile 1958. Al sig. Dropiewski Ladislao, della diocesi di Culma.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

27 novembre 1957. Al sig. Cronin Tommaso, dell'arcidiocesi di Birmingham.
 » » » Al sig. Duane Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
 » » » Al sig. Gateley Arturo, della medesima arcidiocesi.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

17 aprile 1959. Al Conte di Spilimbergo Walframo, dell'arcidiocesi di Lucca.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

5 maggio 1959. Al sig. Barberini Principe di Termoli Don Augusto (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

12 dicembre 1958. A S. E. Centeno Angelo Michele (Argentina).
 » » » A S. E. Drimmel Enrico (Austria).
 » » » A S. E. Tschadek Ottone (Austria).
 » » » Al Conte de Limburg Stirum Carlo (Belgio).
 » » » A S. E. Jijón Caamano y Flores Emanuele (Equatore).
 » » » A S. E. Castán Tobeñas Giuseppe (Spagna).
 » » » A S. E. Begashet Mesfin, Ministro di Etiopia presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Voionmaa Tapio, Ministro di Finlandia presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Vellodi M. K., Ministro di India presso la S. Sede.
 » » » All'On. Medici Giuseppe (Italia).

- 12 dicembre 1958. All'On. Ferrari Aggradi Mario (Italia).
 » » » All'On. Bo Giorgio (Italia).
 » » » All'On. Vigorelli Ezio (Italia).
 » » » All'On. Spataro Giuseppe (Italia).
 » » » All'On. Monaldi Vincenzo (Italia).
 » » » A S. E. Solamito Cesare, Ministro di Monaco (Principato)
 presso la S. Sede.
 » » » Al sig. Supico Pinto Luigi (Portogallo).
 29 maggio 1959. Al sig. Petiot (Daniel-Rops) Enrico, dell'arcidiocesi di
 Parigi.
 12 giugno » Al sig. Chodron-De Courcel Geoffroy (Francia).
 » » » Al sig. Brouillet Renato (Francia).
 » » » Al sig. Roux Giacomo (Francia).

La Gran Croce dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe militare:

- 12 dicembre 1958. A S. E. Asensio Cabanillas Carlo (Spagna).
 « « « A S. E. il Gen. Bambang Sugeng, Ministro d'Indonesia
 presso la S. Sede.
 17 aprile 1959. Al sig. López Valencia Giuseppe Maria (Spagna).
 12 giugno » Al Gen. De Groult-De Beaufort Guy (Francia).

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

- 12 dicembre 1958. A S. E. Sen B. R.
 30 gennaio 1959. Al sig. Lesieux Luigi (Francia).
 4 febbraio » Al sig. Schmid Uberto, dell'arcidiocesi di Vienna.
 27 » » Al sig. Hoet Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
 13 marzo » Al sig. Laval Edoardo, dell'arcidiocesi di Parigi.
 3 aprile » Al sig. Galindo Herrero Santiago, della diocesi di Te-
 nerife.
 12 giugno » Al sig. De Sayve Oliviero (Francia).
 » » » Al sig. Guichard Oliviero (Francia).
 » » » Al sig. Foccart Giacomo (Francia).

La Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

- 28 novembre 1958. Al sig. Paolo O'Brien, della diocesi di Alexandria.
 27 febbraio 1959. Al sig. Stappers Eugenio, dell'arcidiocesi di Malines.
 17 aprile » Al sig. Seganti Giuseppe (Roma).

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

- 12 dicembre 1958. A S. E. Malvestiti Pietro (Italia).
 » » » Al Prof. Medi Enrico (Italia).
 » » » A S. E. Vehrer Alberto.
 » » » Al Prof. Marchal.
 9 gennaio 1959. Al sig. Mitchell Giorgio V., dell'arcidiocesi di Filadelfia.
 30 » » Al sig. Henry De Villeneuve Michele (Francia).
 4 febbraio » Al sig. Pellissier Giuseppe, della diocesi di Tarbes e
 Lourdes.

13 febbraio 1959.		Al sig. Rollet Enrico, dell'arcidiocesi di Parigi.
27	»	» Al sig. Galli Marcello, dell'arcidiocesi di Lucca.
»	»	» Al sig. Nicolai Umberto, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Al sig. Hurel Maurizio, della diocesi di Chartres.
»	»	» Al sig. Corthals Bernardo, dell'arcidiocesi di Malines.
6 marzo	»	Al sig. Donohue Daniele J., dell'arcidiocesi di Los Angeles.
13	»	» Al sig. Limagne Pietro, dell'arcidiocesi di Parigi.
»	»	» Al sig. Péliissier Giovanni, della medesima arcidiocesi.
20	»	» Al sig. Candia Marcello, dell'arcidiocesi di Milano.
»	»	» Al sig. Ferrario Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Al sig. Latini Carlo (Roma).
3 aprile	»	Al sig. Monteverdi Giovanni, della diocesi di Lodi.
»	»	» Al sig. Lecuona Hardisson Antonio, della diocesi di Tenerife.
»	»	» Al sig. Ravina Méndez Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	» Al sig. Benítez De Lugo Angelo, della medesima diocesi.
10	»	» Al sig. Scandar Sobhi, del patriarcato di Alessandria d'Egitto.
»	»	» Al sig. Fantini Edoardo, della diocesi di Civita Castellana.
17	»	» Al sig. Hocquart Gabriele, della diocesi di Metz.
»	»	» Al sig. Dreesmann Guglielmo Giovanni Rodolfo, della diocesi di Rotterdam.
»	»	» Al sig. Lempers Enrico Antonio Maria, della medesima diocesi.
»	»	» Al sig. Breda Raffaele, dell'arcidiocesi di Sassari.
»	»	» Al Conte di Spilimbergo Ermanno, dell'arcidiocesi di Udine.
24	»	» Al sig. Giudici Emilio, dell'arcidiocesi di Milano.
»	»	» Al sig. Furn Costantino, dell'arcidiocesi di Beirut dei Melchiti.
»	»	» Al sig. Senhaoui Antonio Michele, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Al sig. Wardé Antonio Ibrahim, della medesima arcidiocesi.
»	»	» Al sig. Di Franco Salvatore, dell'arcidiocesi di Catania.
»	»	» Al sig. Aghina Giovanni Pietro M., della diocesi di Rotterdam.
30	»	» Al sig. Paoletti Angelo, della diocesi di Grosseto.
15 maggio	»	» Al sig. Gauttieri Guido, della diocesi di Terni e Narni.
»	»	» Al sig. Morganti Luigi, della medesima diocesi.
22	»	» Al sig. Kahla Raimondo, del patriarcato di Alessandria dei Melchiti.
»	»	» Al sig. Toutoungi Sami, del medesimo patriarcato.
29	»	» Al sig. De Colle Umberto, dell'arcidiocesi di Milano.
»	»	» Al sig. Gualdi Tullio (Roma).
12 giugno	»	» Al sig. De Warren Lionello (Francia).
26	»	» Al sig. Belardo Mario (Roma).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

TRIBUNAL APOSTOLICUM SACRAE ROMANAE ROTAE

DECISIONES SEU SENTENTIAE

SELECTAE INTER EAS QUAE ANNO 1949 PRODIERUNT

cura eiusdem Apostolici Tribunalis editae

VOL. XLI

Editio in-8°, pp. VIII-648, L. 5000 (\$ 8,30)

VOLUMINA ELAPSI ANNI EDITA: IV (1912) - XV (1923) - XVI (1924) - XVII (1925) - XVIII (1926) - XIX (1927) - XX (1928) - XXI (1929) - XXII (1930) - XXIII (1931) - XXIV (1932) - XXV (1933) - XXVI (1934) - XXVII (1935) - XXVIII (1936) - XXIX (1937) - XXX (1938) - XXXI (1939) - XXXII (1940) - XXXIII (1941) - XXXIV (1942) - XXXV (1943) - XXXVI (1944) - XXXVII (1945) - XXXVIII (1946) - XXXIX (1947) - XL (1948), singula volumina Lit. 5000 (\$ 8,30).

IOANNIS XXIII

ENCYCLICA "AD PETRI CATHEDRAM"

DE VERITATE UNITATE ET PACE CARITATIS AFFLATU PROVEHENDIS

Editio italica L. 50 (\$ 0,10) - Editio anglica, gallica, germanica, hispanica, lusitana L. 80 (\$ 0,15)

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI SACRIQUE PERAGENDI IUXTA KALENDARIVM UNIVERSALIS ECCLESIAE PRO A. D. 1960

In Italia Lib. 250 - Extra Italiam \$ 0,60

Mons. DINO STAFFA

Segretario della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi
Socio della Pont. Accademia Teologica Romana.

LE DELEGAZIONI APOSTOLICHE

in-8°, pagg. VIII-256, legato, L. 3.000.

Definiti gli elementi essenziali della figura del Delegato Apostolico, l'Ecc.mo Autore ne studia le origini e lo sviluppo e ne precisa le funzioni nella loro natura e nella loro estensione. Redatta con sensibilità storica e con acume giuridico, l'opera è destinata a diventare classica nella letteratura canonistica.

Pontificale iuxta ritum Syrorum orientalium id est Chaldeorum,

complectens in prima parte ritum Consecrationis Altaris cum oleo, alium sine oleo, Tabulae (dapa), Olei unctionis et Benedictionis suppellectilium altaris; in secunda parte omnes Ordinationes sacras, nempe lectoris, subdiaconi, diaconi, sacerdotis, chorepiscopi, archidiaconi, episcopi, metropolitae et patriarchae, cum ritu Intronizationis episcopi et patriarchae. - 4. minori, pp. 326, charta solida confectum, caractere nigro et rubro, Romae 1957. L. 6000 (\$ 12)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA CITTÀ DEL VATICANO

JÉRÔME CARCOPINO
de l'Académie française

LE VATICAN

ÉDITION FLAMMARION-DRAEGER

Album de 248 pages, format 31,5×43 cm comportant:

Seize hors-texte en couleurs en double page (43 × 63) - Huit hors-texte en couleurs page entière (31,5 × 43)

Par le procédé 301 Draeger soixante-seize héliogravures en noir

Toutes les photographies qui illustrent ce livre ont été prises spécialement par Draeger à cette intention. Typographie en Baskerville; corps 36 de chez Deberny et Peignot, fondu d'après les poinçons originaux.

 Mise en pages par Alfred Latour

Le texte est en langue française. Reliure pleine toile, frappée or. - L. 30.000 (\$ 50)

Un grand livre d'art vient d'être consacré à un très grand sujet.

Il montre, à travers le palais des papes, la chapelle de Nicolas V, la Chapelle Sixtine et la basilique de Saint-Pierre, le lieu le plus sacré qui soit au monde, aussi bien pour la haute spiritualité de ce sanctuaire de la Religion, que pour les trésors artistiques de ce sanctuaire des Arts.

Dans le cadre architectural élaboré par le Bramante, Michel-Ange, le Bernin; avec des œuvres sculpturales qui vont de la Pietà de Michel-Ange aux grandes compositions du Bernin; avec les fresques de l'Angelico, de Pinturicchio, de Ghirlandajo et de Botticelli, de Raphaël et de Michel-Ange, c'est un étonnant musée de tous les arts plastiques que l'on revoit ici, en des planches incomparables.

Archéologue, historien, philosophe, Jérôme Carcopino, de l'Académie française, ancien directeur de l'École de Rome et familier de tout ce qui est romain, commente cette iconographie en érudit et en poète.

Au service d'un pareil sujet, toutes les ressources des techniques les plus modernes ont été mises en œuvre. Des opérateurs munis des appareils les plus récents ont fait tout spécialement des photographies d'une qualité rare.

MISSA IN FESTO S. LAURENTII A BRUNDUSIO

Conf. et Eccl. Doctoris

Haec Missa forma editur omnibus Missalibus apta

Typis clarissimis, rubris et nigris. L. 50 (\$ 0,09)

□

OFFICIUM IN FESTO S. LAURENTII A BRUNDUSIO

Conf. et Eccl. Doctoris

Hoc Officium ita editum est ut ad quodlibet Breviarium accommodari possit

Typis clarissimis, rubris et nigris. L. 60 (\$ 0,10)

